Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 24. Warszawa, dnia 31 lipca 1935 r. **Rok XVIII.**

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. **Nr. 30-400** „Centralna Księgowość Ministerstwa Skarbu", zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn.".

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.
Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Daniłłowiczowska Nr. 1. Telef. 696-87.

TREŚĆ.

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

II. OKÓLNIKI Nr. Nr. 42 — 44.

III. PISMA OKÓLNE.

B. PRZEDRUKI.

I. DZIENNIK USTAW R. P. Nr. Nr. 51 — 52.

II. MONITOR POLSKI Nr. Nr. 162 — 170.

C. BIBLJOGRAFJA.

I. WYDAWNICTWA ZALECONE.

A.

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

132.

OKÓLNIK Nr. 42

z dnia 24 lipca 1935 r.

o przechowywaniu sum pieniężnych na rachunkach bieżących.

(Nr. GB.. 31/74).

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, opierając się na punkcie 7 § 43 przepisów rachunkowo-kasowych (załącznik do Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu Nr. 9 z 1935 r.) upoważnia P. P. Wojewodów (P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę) do przechowywania na swych rachunkach bieżących w kasach Urzędów Skarbowych wszelkiego rodzaju sum za wyjątkiem:

a) sum dochodów budżetowych,
b) sum depozytowych (kaucje i wadja),
c) sum funduszów specjalnych.

Sumy, pochodzące z kredytów budżetowych mogą być przechowywane na rachunkach bieżących tylko wówczas, gdy nie mogą być zaraz wydatkowane.

Przelewy na rachunek bieżący należy jednak ograniczać, gdyż powiększają one manipulacje rachunkowo-kasowe.

(—) T. Krychowski
PODSEKRETARZ STANU

133.

OKÓLNIK Nr. 43

z dnia 24 lipca 1935 r.

o dietach i kosztach podróży członków komisyj wyborczych.

(Nr. GB. 8-8).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Starostów, Przewodniczących Wydziałów Powiatowych oraz Prezydentów Miast.

Na podstawie art. 91 ordynacji wyborczej do Sejmu, zawartej w ustawie z dnia 8 lipca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 319) zarządzam, co następuje:

1. Sędziowie, pełniący funkcje przewodniczących okręgowych komisyj wyborczych, pobierają za czas urzędowania pełne diety dzienne w wysokości, określonej dla nich przepisami o należnościach za podróże służbowe. W razie wyjazdów w sprawach wyborczych przysługuje im zwrot kosztów podróży według zasad, ustalonych dla podróży służbowych; nie przysługuje im natomiast zwrot kosztów dojazdów (podróży) z miejsca zamieszkania do siedziby okręgowej komisji wyborczej.

2. Członkowie okręgowych komisyj wyborczych, przewodniczący oraz członkowie obwodowych komisyj wyborczych, którzy utrzymują się wyłącznie z zarobku dziennego i udowodnią utratę tego zarobku z powodu pracy w komisji, otrzymują na odpowiednio uzasadnione żądania za dni rzeczywistej pracy w komisji pełne diety dzienne w następującej wysokości:

a) członkowie okręgowych komisyj wyborczych—10 zł. dziennie,
b) przewodniczący obwodowych komisyj wyborczych—4 zł. dziennie,
c) członkowie obwodowych komisyj wyborczych—3 zł. dziennie.

Osobom wymienionym, zamieszkałym poza miejscem urzędowania, służy nadto prawo do zwrotu kosztów podróży według norm, ustalonych dla funkcjonarjuszów państwowych przy podróżach służbowych, z tem zastrzeżeniem, że przy przejazdach koleją lub statkiem zwraca się im cenę biletu II klasy; jeżeli na statku znajdują się tylko dwie klasy — zwraca się cenę biletu I klasy.

3. Osoby, pełniące funkcje komisarzy wyborczych, w razie wyjazdów, związanych z pełnieniem tych funkcyj, otrzymują diety w wysokości 20 zł. dziennie oraz zwrot kosztów podróży według zasad, określonych w p. 2 ustęp drugi niniejszego okólnika.

4. Zastępcom przewodniczących i członków komisyj wyborczych przysługują diety i zwrot kosztów podróży na zasadach, określonych niniejszym okólnikiem, gdy wchodzą w skład komisyj w razie nieobecności osoby, którą zastępują.

5. Każdy rachunek diet i kosztów podróży ma zawierać stwierdzenie, że w danym wypadku zachodzą warunki, przewidziane w niniejszym okólniku oraz stwierdzenie konieczności odbycia podróży i należytego użycia środków komunikacyjnych.

Stwierdzenie to winno być dokonane— o ile chodzi o należności:

a) przewodniczących okręgowych komisyj wyborczych—przez Generalnego Komisarza Wyborczego,
b) członków okręgowej komisji wyborczej i przewodniczących obwodowych komisyj wyborczych — przez przewodniczącego okręgowej komisji wyborczej,
c) członków obwodowej komisji wyborczej — przez przewodniczącego obwodowej komisji wyborczej.

6. Rachunki diet i kosztów podróży, stwierdzone w sposób, określony w p. 5 niniejszego okólnika, winny być kierowane:

a) rachunki przewodniczącego okręgowej komisji wyborczej oraz — za jego pośrednictwem — rachunki członków okręgowej komisji wyborczej — do urzędu wojewódzkiego, na którego terenie komisja wyborcza urzęduje.

b) rachunki przewodniczącego obwodowej komisji wyborczej oraz — za jego pośrednic-

twem — rachunki członków obwodowej komisji wyborczej — do właściwego starosty, względnie prezydenta miasta.

Komisarze wyborczy rachunki swoje składają bezpośrednio we właściwym urzędzie wojewódzkim.

7. Diety i koszta podróży przyznaje i wypłaca wymienionym w niniejszym okólniku osobom Wojewoda, na którego terenie komisja wyborcza urzęduje, a w m. st. Warszawie — Komisarz Rządu, z wyjątkiem należności, przysługujących zgodnie z p. 2 niniejszego okólnika przewodniczącym i członkom obwodowych komisyj wyborczych, które to należności przyznaje właściwy starosta powiatowy, a w miastach wydzielonych z powiatowych związków samorządowych — prezydent miasta; wypłacają zaś te należności właściwe zarządy gminne lub miejskie.

Należności wypłacane przez P. P. Wojewodów (P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę) pokrywane będą z kredytu na koszta wyborów do Sejmu i Senatu.

Treść niniejszego zarządzenia należy zamieścić w Dzienniku Wojewódzkim oraz podać do wiadomości przewodniczących okręgowych i obwodowych komisyj wyborczych oraz komisarzy wyborczych.

Równocześnie uchylam okólnik z dnia 7 lutego 1928 r. Nr. 19 (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 1147, poz. 9) oraz pismo okólne z dnia 21 października 1930 r. Nr. OB. 4248/2 (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 1158, poz. 26), normujące wypłatę diet i kosztów podróży członkom komisyj wyborczych, jako obecnie już bezprzedmiotowe.

(—) Marjan Zyndram-Kościałkowski
MINISTER

134.

OKÓLNIK Nr. 44

z dnia 25 lipca 1935 r.

o uiszczaniu czynszów dzierżawnych i kar za zwłokę.

(Nr. GB. 31/72/2).

Do
P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych otrzymało od niektórych P.P. Wojewodów zapytanie, jak należy zarachowywać sumy pieniężne, wpłacane przez dzierżawców mienia państwowego (placów, gruntów i t. p.), od których oprócz czynszu dzierżawnego należą się oparte na umowie kary za zwłokę.

Na powyższe zapytanie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Poruszoną przez P. P. Wojewodów sprawę normuje art. 248 §§ 1 i 2 oraz art. 212 § 2 Kodeksu Zobowiązań (Dz. U. R. P. Nr. 82 z 1933 r. poz. 598), w myśl postanowień którego P.P. Wojewodom (P. Komisarzowi Rządu na m. st. Warszawę) przysługuje prawo z uiszczonej przez dzierżawców kwoty pokryć przedewszystkiem umówione kary za zwłokę a resztę wpłaconej kwoty zarachować na poczet należnego czynszu dzierżawnego. W każdym takim wypadku dzierżawca (dłużnik) winien być zawiadomiony o sposobie zarachowania wpłaconej przez niego sumy pieniężnej. Zawiadomienie takie jest niepotrzebne jedynie w wypadku, gdy dłużnik otrzymał pokwitowanie, w którem zostało wskazane, na jakie należności zarachowano zapłatę (art. 213 Kodeksu Zobowiązań).

(—) T. Krychowski
PODSEKRETARZ STANU

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

135.

PISMO OKÓLNE

z dnia 19 lipca 1935 r.

Instrukcja kancelaryjna dla zarządów miejskich.

(Nr. SS. 18/2/27).

Do
P. P. Wojewodów (wszystkich z wyj. śląskiego).

W związku ze sprawozdaniami P. P. Wojewodów, otrzymanemi przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w odpowiedzi na treść ustępu ostatniego okólnika Nr. 112 z dn. 16.XI.1933 r. w sprawie zastosowania instrukcji kancelaryjnej dla zarządów gminnych w zarządach miejskich Ministerstwo Spraw Wewnętrznych doszło do wniosku, że omawiana instrukcja po wprowadzeniu do niej zmian, wynikających z różnic ustrojowych pomiędzy gminą wiejską i miejską mogłaby być wprowadzona prawie we wszystkich zarządach miejskich miast niewydzielonych z powiatowych związków samorządowych.

W związku z powyższem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi P. P. Wojewodów o zalecenie wprowadzenia omawianej instrukcji w tych miastach, w których P. P. Wojewodowie uznają to za stosowne, z tem jednakże zastrzeżeniem, że wykaz akt musi być dostosowany do potrzeb indywidualnych każdego miasta. Zdaniem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych wykaz akt opracowany przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, mógłby być zastosowany z nieznacznemi zmianami w miastach do 10.000 mieszkańców.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi więc P. P. Wojewodów o wezwanie zarządów miejskich w miastach niewydzielonych do opracowania instrukcji kancelaryjnej i przed wprowadzeniem w życie przedłożenia instrukcji P. P. Wojewodom do przejrzenia w takim terminie, ażeby nowa instrukcja mogła wejść w życie z dniem 1 stycznia 1936 r. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi P. P. Wojewodów o zalecenie przytem, ażeby instrukcja kancelaryjna dla miast niewydzielonych opracowana

była na podstawie ramowych przepisów kancelaryjnych dla administracji publicznej, ustalonych przez Radę Ministrów uchwałą z dn. 27.VIII. 1931 r. (Monitor Polski Nr. 196) oraz była wzorowana na instrukcji kancelaryjnej dla zarządów gmin wiejskich, dołączonej do okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 112 z dn. 16.XI.1933 r.

O wydanych zarządzeniach i wprowadzeniu w życie nowych instrukcyj kancelaryjnych Ministerstwo Spraw Wewnętrznych oczekiwać będzie sprawozdań do dnia 1.IX r. b.

ZA DYREKTORA DEPARTAMENTU
(—) Podwiński
NACZELNIK WYDZIAŁU

136.

PISMO OKÓLNE

z dnia 20 lipca 1935 r.

o poparciu przez związki samorządowe działalności Towarzystwa Przyjaciół Młodzieży Akademickiej.

(Nr. SS. 57/13/1)

Do
P. P. Wojewodów.

Towarzystwo Przyjaciół Młodzieży Akademickiej, prowadzące akcję pomocy niezamożnej młodzieży akademickiej, uznane zostało rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 28.III.1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 313) za stowarzyszenie wyższej użyteczności.

W związku z powyższem, z uwagi na bardzo ważne zadania, jakie ma do spełnienia wymienione Towarzystwo, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi P. P. Wojewodów o wydanie zalecenia nadzorowanym przez siebie związkom samorządowym, aby te w miarę możności popierały pracę Towarzystwa Przyjaciół Młodzieży Akademickiej oraz ażeby uzgadniały swą działalność w zakresie pomocy akademikom z wymienionem Towarzystwem.

(—) Korsak
PODSEKRETARZ STANU

137.

PISMO OKÓLNE

z dnia 20 lipca 1935 r.

o znaczkach pocztowych do urzędowych przesyłek listowych.

(Nr. SS. 66/8/2).

Do
P. P. Wojewodów (wszystkich) i P. Prezydenta m. st. Warszawy.

Ograniczone kredyty budżetowe na wydatki rzeczowe zmuszają Ministerstwo Spraw Wewnętrznych do przestrzegania zasad jak najoszczędniejszego gospodarowania wszelkiego rodzaju wydatkami, aby uniknąć naruszenia zasad równowagi budżetowej.

Poważną kwotę wydatków rzeczowych działu 2 (województwa i starostwa) stanowią opłaty za znaczki pocztowe do urzędowej korespondencji.

Z tytułu zużycia znaczków w ciągu okresu budżetowego 1934/35 Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wydatkowało na nie ponad 200.000 zł. Na okres budżetowy 1935/36 opłaty za znaczki zostały podwyższone 6-cio krotnie. Większość tych opłat ponosi budżet Ministerstwa Spraw Wewnętrznych za samorząd z tytułu wykonywanego przezeń poruczonego zakresu działania.

Ponieważ w budżecie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych przewidziana jest zbyt mała suma na wydatki na opłaty za znaczki pocztowe, zachodzi przeto konieczność wprowadzenia do gospodarki znaczkami pocztowemi zasad najdalej posuniętej oszczędności.

W szczególności należy wydać stosowne zarządzenia związkom samorządowym, aby te używały znaczków dla urzędowych przesyłek pocztowych jedynie w sprawach, należących do ich poruczonego zakresu działania; stwierdzono bowiem, że niektóre zarządy związków samorządowych niemal całą swą korespondencję traktują jako wysyłaną w poruczonym zakresie działania i opłacają ją znaczkami dla urzędowych przesyłek listowych, narażając przez to Skarb Państwa na straty i uszczuplając dochody przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon".

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi P. P. Wojewodów oraz P. Prezydenta m. st. Warszawy o zwrócenie uwagi zarządom związków samorządowych na konieczność przestrzegania postanowienia § 5 p. 2 i 7 rozporządzenia Ministra Poczt i Telegrafów, Skarbu i Spraw Wewnętrznych z dn. 22.VII.1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 448), dopuszczających wysyłanie korespondencji bez naklejania znaczka.

W tych wypadkach opłatę ponosi zainteresowany urząd lub adresat.

Z przepisów postanowień rozporządzenia z dn. 22.VII.1933 r. należy korzystać w odpowiedzi na pisma urzędów skarbowych, inspektorów szkolnych i innych władz i organów państwowych oraz związków publiczno-prawnych. Nie należy również naklejać urzędowych znaczków na pismach wysyłanych z urzędu w wykonaniu ustawowych obowiązków zarządu gminnego.

Przestrzeganie powyższych zasad jest konieczne dla zaoszczędzenia na kredytach rzeczowych budżetu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

W celu przeciwdziałania na przyszłość nieprawidłowemu używaniu przez związki samorządowe znaczków pocztowych dla urzędowych przesyłek pocztowych, niezbędnem jest, aby przy dokonywaniu inspekcji związków samorządowych inspektorzy wojewódzcy i powiatowi zwracali uwagę, czy związki te przy wysyłaniu korespondencji używają właściwych znaczków pocztowych. Ponadto Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi P. P. Wojewodów o wydanie zarządzeń, aby przy dokonywanych inspekcjach związków samorządowych na żądanie Dyrekcji Okręgu Poczt i Telegrafów mógł brać w nich udział celem zbadania tego zagadnienia delegat

tejże Dyrekcji. O ileby w wyniku dokonanej inspekcji stwierdzono, że związek samorządowy nie stosuje się do obowiązujących przepisów o Poczcie, Telegrafie i Telefonie, należy wydać w tej sprawie stosowne zarządzenia. W wypadkach nasuwających się wątpliwości, czy kwestjonowane akta wysyłanych spraw należą do własnego czy też poruczonego zakresu działania, należy wątpliwości rozstrzygać w trybie wspólnego rozpatrzenia danej sprawy przez delegatów Urzędu Wojewódzkiego i Dyrekcji Okręgu Poczt i Telegrafów.

Na podstawie zebranych przy inspekcjach danych oraz rozstrzygnięć należy w miarę potrzeby wydawać zarządom związków samorządowych krótkie pouczenia, zmierzające do usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości i usterek.

Dodatek do P. P. Wojewodów w Warszawie, Łucku, Stanisławowie, Toruniu.

Jednocześnie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia P. Wojewodzie, iż należności za znaczki pocztowe, naklejane na wysyłkach urzędowych związków samorządowych, w poruczonym zakresie działania pokrywa Ministerstwo Spraw Wewnętrznych. Inne Ministerstwa mają zwracać Ministerstwu Spraw Wewnętrznych za znaczki wysyłane w ich zakresie działania, według ustalonego raz na zawsze w wybranych związkach samorządowych stosunku procentowego korespondencji danego resortu do ogółu korespondencji w sprawach poruczonych.

Aby ustalić ten stosunek Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Pana Wojewodę o zarządzenie ustalenia tego stosunku na podstawie wysyłanej korespondencji w typowej gminie wiejskiej, w jednej gminie miejskiej oraz jednym powiatowym związku samorządowym.

Przy ustalaniu tego stosunku należy wziąć za podstawę dane, dotyczące wysyłek poleconych za miesiące: lipiec, sierpień i wrzesień.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o nadesłanie sprawozdania w sprawie powyższej do dnia 15.XII. r. b. według poniższego wzoru:

Nazwa związku samorządowego	Ilość wysłanej korespondencji za czas od 1.VII. do 30.IX	% korespondencji z zakresu kompetencji										
		M. S. W.	M. Skarbu	M. S. Z.	M. S. Wojsk.	M. Sprawiedl.	M. R. i R. Roln.	M. Kom.	M. P. i H.	M. W. R. i Ośw. P.	M. Op. Społ.	M. P. i Tel.

Za DYREKTORA DEPARTAMENTU
(—) *Podwiński*
NACZELNIK WYDZIAŁU

138.

PISMO OKÓLNE

z dnia 22 lipca 1935 r.

o herbach związków samorządowych.

(Nr. SS. 32/25/10).

Do

P. P. Wojewodów (wszystkich), Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów Miast Wydzielonych.

I. Według opinji Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego wizerunki herbów, dołączone przez zainteresowane związki samorządowe w myśl pisma okólnego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dn. 4.V.1933 r. Nr. SS. 32/25/1 do wniosków w sprawach zatwierdzenia względnie nadania im herbów, — okazały się prawie wszystkie wykonane bądź pod względem heraldycznym bądź też pod względem estetycznym niepoprawnie i jako takie nie nadają się do zatwierdzenia względnie nadania. Odnosi się to także i do tych wizerunków herbowych, które zostały przez zainteresowane związki samorządowe przedłożone ponownie po zakwestjonowaniu ich przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

II. Stwierdziwszy taki stan rzeczy, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego doszło do przekonania, że zwracanie związkom samorządowym ich wniosków celem wykonania nowych wizerunków herbowych jest bezcelowe i naraża tylko te związki na dalsze zbędne koszta oraz zwłokę w załatwianiu tych spraw i zdecydowało, że wizerunki wszystkich herbów z wyjątkiem tych nielicznych, których wizerunki poprawne już zostały przez odnośne związki samorządowe przedłożone, wykonane zostaną przez siły odpowiednio wykwalifikowane na zamówienie i pod fachowym nadzorem Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, oczywiście jednak na koszt zainteresowanych związków samorządowych.

Wizerunek każdego herbu wykonany zostanie w dwu identycznych egzemplarzach, z których jeden po zatwierdzeniu względnie nadaniu herbu będzie przesłany danemu związkowi samorządowemu, drugi zaś pozostanie w aktach Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Wizerunki wszystkich herbów będą miały jednakową wielkość, odpowiadającą wymiarom wizerunku herbu państwowego, stanowiącego załącznik — wzór Nr. 1 — do rozporządzenia Prezydenta R. P. z dn. 13.XII.1927 r. o godłach i barwach państwowych oraz o oznakach, chorągwiach i pieczęciach (Dz. U. R. P. Nr. 115, poz. 980).

Koszt wykonania wizerunku każdego herbu w dwóch jednakowych egzemplarzach ustalony został w wysokości 40 zł. (czterdziestu złotych) bez względu na mniej czy więcej skomplikowany rysunek poszczególnych herbów.

Powyższą kwotę powinny związki samorzą-

dowe możliwie rychło wpłacić na rachunek bieżący Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu Nr. 30 pod nazwą: „Wydział Archiwów Państwowych — Opłata za wizerunki herbów związków samorządowych".

III. Wyżej omówiona decyzja Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, powzięta w porozumieniu z Ministerstwem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego co do niezwracania związkom samorządowym ich wniosków herbowych ze względu na nie nadające się do zatwierdzenia wizerunki herbów, odnosi się tylko do tych wypadków, w których ze względów heraldycznych lub estetycznych zachodzi potrzeba jedynie korektury bądź zmiany nieistotnych szczegółów projektów herbowych, natomiast nie odnosi się do tych wypadków, w których według opinji Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego projektowany przez dany związek samorządowy do zatwierdzenia lub nadania herb jest zupełnie nieodpowiedni i miałby być zastąpiony innym herbem np. z innej epoki historycznej pochodzącym. W tych ostatnich wypadkach Ministerstwo Spraw Wewnętrznych będzie odnośne wnioski związków samorządowych zwracać z odpowiedniem wyjaśnieniem i naszkicowanym przez Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego projektem nowej postaci herbu, właściwego dla danego związku samorządowego celem powzięcia uchwał przez organa ustrojowe tego związku w sprawie nowej postaci herbu, zaprojektowanego przez Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

IV. Do wniosków herbowych, które zostały przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwrócone do uzupełnienia, a dotychczas nie zostały Ministerstwu zpowrotem przedłożone, nie należy dołączać nowych wizerunków herbowych, podejmować zaś nowe uchwały powinny organa ustrojowe związków samorządowych tylko w tych wypadkach, gdy zażądano zastąpienia zaprojektowanego przez związek samorządowy herbu herbem innym.

V. Tym związkom samorządowym, które przedłożyły przynajmniej w dwu egzemplarzach poprawne wizerunki herbowe, uznane za takie przez Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego i dla których wobec tego zbędnem się okaże wykonywanie nowych wizerunków herbowych pod nadzorem Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, wpłacona w myśl niniejszego zarządzenia kwota (40 zł.) będzie w swoim czasie zwrócona.

VI. Równocześnie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że gromadom, jako organizacjom nie będącym związkami samorządowemi prawo do herbów nie przysługuje, a wobec tego wnioski o nadanie, a także o zatwierdzenie historycznie uzasadnionych herbów tych gmin miejskich i wiejskich, które na podstawie ustawy z dn. 23.III.1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294) zostały względnie mają być przeorganizowane na gromady, są obecnie nieaktualne i bezprzedmiotowe.

VII. Wkońcu Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia, że wobec przewidzianego pismem okólnem z dn. 30.XI.1932 r. Nr. SS. 60/27/1 terminu do przedkładania wniosków herbowych, przedłużonego następnie pismem okólnem z dn. 8.VI.1933 r. N. SS. 32/25/4 do 31.VIII.1933 r., nowe wnioski związków samorządowych o nadanie herbów nie będą już odtąd wcale rozpatrywane, zaś wnioski o zatwierdzenie herbów historycznie uzasadnionych tylko w tych wypadkach, gdy tak znaczne opóźnienie w przedłożeniu wniosku będzie należycie usprawiedliwione.

(—) Wł. Korsak
PODSEKRETARZ STANU

139.

PISMO OKÓLNE

z dnia 24 lipca 1935 r.

o doręczaniu pism urzędowych pisarzy hipotecznych za pośrednictwem organów gminnych.

(Nr. SS. 67/15/2)

Do

P. P. Wojewodów województw centralnych i wschodnich i Przewodniczących Wydziałów Powiatowych tych województw.

W związku z zapytaniem jednego z Panów Wojewodów, czy urzędy gminne zobowiązane są do doręczania pism urzędowych pisarzy hipotecznych i czy za wynagrodzeniem lub też bezpłatnie, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych po porozumieniu się z Ministerstwem Sprawiedliwości wyjaśnia, co następuje:

Pisarz hipoteczny, wchodząc w skład zwierzchności hipotecznej (wydziału hipotecznego) jest członkiem Sądu, równocześnie zaś wykonawcą zleceń tejże zwierzchności hipotecznej. Wobec tego pisma urzędowe pisarza hipotecznego powinny być uważane za pisma sądowe i powinny być doręczane w taki sam sposób, jak wszystkie inne pisma sądowe.

Chociaż więc rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dn. 30.IX.1933 r. o doręczaniu pism sądowych przez organa gminne w postępowaniu cywilnem i karnem (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 549) nie wspomina wyraźnie o doręczaniu pism pisarza hipotecznego, to jednak wobec tego, że pisma pisarza hipotecznego należy w myśl powyższego uważać za pisma sądowe, pisarz hipoteczny jest uprawniony na mocy § 1 wyżej cytowanego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości doręczać pisma urzędowe bezpośrednio przez organa gminne.

W konsekwencji powyższego doręczanie pism urzędowych pisarzy hipotecznych nie jest bezpłatne lecz odnośnym gminom przysługuje za uskutecznianie tych doręczeń, podobnie jak za doręczanie innych pism sądowych wynagrodzenie według norm rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dn. 31.III.1932 r. w sprawie opłaty za doręczenia sądowe w sprawach cywilnych (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 270).

Niniejszem uchyla się reskrypt Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dn. 13.VII.1932 r. Nr. SS. 2656/3, który dotyczył tej samej sprawy.

Za DYREKTORA DEPARTAMENTU
(—) Podwiński
NACZELNIK WYDZIAŁU

140.

PISMO OKÓLNE

z dnia 24 lipca 1935 r.

w sprawie domowych latarek orjentacyjnych.

(Nr. AP. 31/2).

Do
P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zamierza w najbliższych miesiącach ustalić nowy jednolity typ latarek oświetlających numery domów (t. zw. latarek orjentacyjnych), dostosowany do potrzeb obrony przeciwlotniczej.

W związku z powyższem nie jest pożądane wprowadzanie obecnie w poszczególnych miastach tego rodzaju latarek albo też zamiana już istniejących latarek na latarki innego wzoru, pociągnęłoby to bowiem zbędne koszta dla właścicieli domów i utrudniłoby i odwlekło wprowadzenie latarek jednolitego typu.

Proszę zatem P. P. aby władze administracji ogólnej nie żądały obecnie od zarządów miejskich i właścicieli nieruchomości wprowadzania latarek orjentacyjnych, a przeciwnie wprowadzaniu ich przeciwdziałały, ostrzegając w razie potrzeby zainteresowanych (ewent. przez notatki w prasie) przed wprowadzaniem lub zakupywaniem nowych typów latarek do czasu uregulowania tej sprawy jednolitemi przepisami. Nie wyklucza to oczywiście obowiązku utrzymywania istniejących już latarek w stanie dobrym i zdatnym do użytku oraz zakładania latarek na nowych budynkach, wymiany zużytych i t. p. w tych miejscowościach gdzie latarki takie już istnieją.

(—) T. Krychowski
PODSEKRETARZ STANU

141.

PISMO OKÓLNE

z dnia 25 lipca 1935 r.

o radjofonizacji wsi

(Nr. SS. 61/71/4).

Do
P. P. Wojewodów i Przewodniczących Wydziałów Powiatowych.

Ministerstwo Poczt i Telegrafów stwierdziło, iż zarządy gminne wydają zaświadczenia, stwierdzające, w myśl pisma okólnego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dn. 8.X.1934 r. Nr. SS. 61/71/1 posiadanie prawa do uzyskania ulgowego abonamentu radjowego, tym właścicielom gruntów, którzy opłacają państwowy podatek gruntowy z zastosowaniem progresji.

Ponieważ właściciele ci w myśl rozporządzenia Ministra Poczt i Telegrafów z dn. 19.IX. 1934 r. (Dz. Taryf p. t. i r. Nr. 11, poz. 33) nie mają prawa do ulgowego abonamentu radjowego, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o odnośne pouczenie zarządów gminnych.

Równocześnie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę na niedopuszczalność czynienia na wydawanych zaświadczeniach jakichkolwiek dopisków z wyjątkiem koniecznych skreśleń, przewidzianych przepisami.

Za DYREKTORA DEPARTAMENTU
(—) Podwiński
NACZELNIK WYDZIAŁU

142.

PISMO OKÓLNE

z dnia 27 lipca 1935 r.

o przedłużeniu odroczenia służby wojskowej w myśl § 235 p. 3 rozporządzenia wykonawczego

(Nr. Wojsk. B. 8/16/1).

Do
P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

W pewnym przypadku powstała wątpliwość, czy poborowi, udawadniający prawo do przedłużenia odroczenia służby wojskowej z art. 64 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym w myśl § 235 p. 3 rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy mogą korzystać z tego prawa nawet wtedy, gdy zmienili rodzaj studjów, dla których uzyskali poprzednio odroczenie tej służby (236 rozporządzenia wykonawczego).

W związku z tem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że przepis § 236 rozporządzenia wykonawczego nie dotyczy poborowych, którzy zgłaszali się przed wstąpieniem do wyższego zakładu naukowego ochotniczo do wojska lecz nie zostali przyjęci z powodu braku warunków fizycznych (§ 235 p. 3).

Tacy poborowi nabyli prawo do przedłużenia odroczenia na podstawie art. 64 ustawy przez fakt ochotniczego zgłoszenia się do wojska i nie mogą tego prawa utracić z powodu zmiany rodzaju studjów.

Zarządzenie niniejsze wiąże się z pismem okólnem z dn. 25.VII.1934 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 20, poz. 194) i pośrednio z pismem okólnem z dn. 28.VI.1935 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 21, poz. 113).

(—) Wyszyński mjr.
DYREKTOR BIURA WOJSKOWEGO

Ponadto otrzymuje:

Ministerstwo Spraw Wojskowych
Departament Uzupełnień
do wiadomości.

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 18 lipca Nr. 51 Rok 1935

Poz. 337. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 lipca 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu, Rolnictwa i Reform Rolnych i Skarbu o przemiale pszenicy i żyta.

Na podstawie art. 1 punkt a) i art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 31 sierpnia 1926 r. o zabezpieczeniu podaży przedmiotów powszedniego użytku (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 527), w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 374), zarządzam co następuje:

§ 1. Zakazuje się przemiału pszenicy na mąkę gatunków niższych (ciemniejszą), aniżeli 65-procentowego przemiału oczyszczonego ziarna.

Przemiał pszenicy na mąkę różnych gatunków w granicach 65% wymiału — nie podlega ograniczeniom.

§ 2. Zakazuje się przemiału żyta na mąkę gatunków niższych (ciemniejszą), aniżeli 55-procentowego przemiału oczyszczonego ziarna.

Przemiał żyta na mąkę różnych gatunków w granicach 55% wymiału — nie podlega ograniczeniom.

§ 3. Poza przemiałem, wymienionym w § 1 i 2, zezwala się na przemiał pszenicy i żyta na mąkę razową, stanowiącą 90% wymiał z oczyszczonego ziarna.

§ 4. Zakazuje się używania w zakładach przemysłowych do przerobu i wszelkiego rodzaju wypieku, przeznaczonego do spożycia w miastach, mąki nieodpowiadającej normom, przewidzianym w § 1, 2 i 3.

§ 5. Przemiał żyta i pszenicy dla celów: 1) eksportowych), 2) wskazanych przez władze wojskowe, 3) dla potrzeb specjalnych, uznanych przez Ministra Spraw Wewnętrznych oraz 4) na własne potrzeby — nie podlega żadnym ograniczeniom.

§ 6. Dla kontroli nad przestrzeganiem postanowień rozporządzenia niniejszego powiatowe władze administracji ogólnej mają prawo:

a) żądać wyjaśnień od osób i zakładów, zajmujących się przemiałem pszenicy i żyta w celach przemysłowych, handlujących mąką pszenną i żytnią, przetwarzających w celach przemysłowych mąkę pszenną i żytnią na pieczywo i artykuły spożywcze oraz posiadających na składzie mąkę pszenną i żytnią i inne artykuły spożywcze, wyrabiane z mąki pszennej i żytniej;

b) wstępu, w obecności właściciela zakładu lub upoważnionego zastępcy, do lokalów przemysłowych, handlowych, składów i zakładów w punkcie a) wymienionych.

§ 7. Worki z mąką, wyprodukowaną zgodnie z przepisami rozporządzenia niniejszego, powinny być opatrzone plombą i etykietą z napisem nazwy młyna, gatunku mąki oraz procentowości przemiału, a w przypadkach, przewidzianych w § 5 — z podaniem jej przeznaczenia.

§ 8. Winni przekroczenia przepisów rozporządzenia niniejszego karani będą na podstawie art. 4 i 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 31 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 527).

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 października 1935 r.

Poz. 338. Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 6 lipca 1935 r. w sprawie udzielenia koncesji zawierającej zmiany i uzupełnienia ustawy (koncesji) Towarzystwa Warszawskich Kolei Dojazdowych S. A., zatwierdzonej dnia 20 czerwca 1911 r. (Nr. 120 Dz. II Zbioru Praw i Rozporządzeń b. Rządu Rosyjskiego za 1911 r. art. 751).

---

z 20 lipca Nr. 52 Rok 1935

Poz. 339. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 2 lipca 1935 r. w sprawie wykonania ustawy o nadzorze nad hodowlą koni.

Na podstawie art. 1, 4 — 7 i 12 ustawy z dnia 13 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą koni (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 284) zarządzam co następuje:

Do art. 1.

§ 1. Księgi stadne koni będą prowadzone według zasad ustalonych w zarządzeniu Ministra Rolnictwa z dnia 4 grudnia 1931 r. w sprawie ksiąg stadnych koni (Monitor Polski Nr. 295, poz. 390).

§ 2. (1) Księgi ogierów i klaczy zarodowych dzielą się na księgi wstępne i księgi główne. Każda z ksiąg dzieli się na dwie części: A) ogiery i B) klacze.

(2) W okręgu działania izby rolniczej może być prowadzona tylko jedna wstępna i jedna główna księga ogierów i klaczy zarodowych.

§ 3. (1) Do ksiąg ogierów i klaczy zarodowych nie mogą być wpisywane te ogiery i klacze, które posiadają warunki, wymagane do wpisania ich do księgi stadnej.

(2) Do odpowiedniej części księgi wstępnej wpisuje się ogiery, uznane zgodnie z § 10, i klacze, uznane za odpowiednie do hodowli (§ 5 i 6).

(3) Do odpowiedniej części księgi głównej wpisuje się ogiery i klacze, które odpowiadają warunkom, podanym w ustępie poprzedzającym, i pochodzą po ogierach państwowych, albo po ogierach lub klaczach, wpisanych do jednej z prowadzonych w Polsce ksiąg stadnych; nadto mogą być wpisywane ogiery i klacze, które odpowiadają warunkom, podanym w ustępie poprzedzają-

cym, a pochodzą po ogierach państwowych państw obcych, albo po ogierach lub po klaczach, wpisanych do zagranicznych ksiąg stadnych.

§ 4. (1) Wpisania ogiera lub klaczy do księgi ogierów i klaczy zarodowych dokonywa ta izba rolnicza, w której okręgu działania ogier lub klacz ma miejsce stałego postoju. Dokonanie wpisu ogiera izba rolnicza poświadcza na świadectwie uznania.

(2) Wpisanie ogiera lub klaczy do księgi ogierów i klaczy zarodowych ważne jest na czas uznania ogiera (§ 10) lub klaczy (§ 5) za odpowiednie do hodowli.

(3) Izba Rolnicza może wpisać klacz do księgi ogierów i klaczy zarodowych bez uprzednich oględzin (§ 5);

a) na podstawie zaświadczenia o wpisaniu klaczy do księgi ogierów i klaczy zarodowych innej izby rolniczej,

b) w okresie do dnia 31 grudnia 1937 r. na podstawie świadectwa zarejestrowania klaczy jako zarodowej, wydanego na zasadzie dotychczasowych przepisów.

(4) Postanowienie ustępu poprzedzającego stosuje się jedynie wówczas, gdy klacz nie należy do rasy lub typu, uznanych za nieodpowiednie dla obszaru, w którego obrębie klacz ma miejsce stałego postoju.

(5) Na żądanie właściciela klaczy izba rolnicza wydaje zaświadczenie o wpisaniu klaczy do księgi ogierów i klaczy zarodowych, według wzoru zał. Nr. 1.

§ 5. (1) O uznaniu klaczy za odpowiednią do hodowli orzeka izba rolnicza na podstawie oględzin, dokonanych przez wyznaczonego przez izbę pracownika izby lub organizacji hodowlanej, posiadającego odpowiednie kwalifikacje.

(2) Właściciele klaczy, ubiegający się o wpisanie klaczy do księgi ogierów i klaczy zarodowych, powinni doprowadzać je na przeglądy, których miejsca i terminy izba rolnicza ustali i poda do publicznej wiadomości.

(3) Klacz zostaje uznana za odpowiednią do hodowli na przeciąg czterech lat, licząc od 1 stycznia roku, w którym została uznana.

§ 6. - Za odpowiednie do hodowli mogą być uznane klacze:

a) które ukończyły trzy lata, są dobrze rozwinięte, posiadają prawidłową budowę i prawidłowy ruch,

b) nie są dotknięte ślepotą miesięczną, wartogłowieniem, dychawicą, dychawicą świszczącą,

c) nie posiadają wrodzonych wad kopyt lub wad kostnych (włogacizny, obrączek kostnych),

d) nie należą do ras i nie wykazują cech charakterystycznych dla ras lub typów, uznanych za nieodpowiednie dla obszaru, w którego obrębie mają miejsce stałego postoju oraz

e) w ciągu trzech ostatnich lat nie jałowiały.

§ 7. Wiek konia, określony w rozporządzeniu niniejszem, liczy się od 1 stycznia tego roku, w którym koń się urodził.

Do art. 4.

§ 8. (1) W skład komisji kwalifikacyjnej wchodzą: jako przewodniczący — kierownik właściwego państwowego stada ogierów, jako członkowie — wyznaczony przez izbę rolniczą pracownik izby lub organizacji hodowlanej, posiadający odpowiednie kwalifikacje, przedstawiciel Ministerstwa Spraw Wojskowych i do orzekania o stanie zdrowotnym ogierów — powiatowy lekarz weterynaryjny.

(2) Jeżeli w okręgu działania państwowego stada ogierów zajdzie potrzeba uruchomienia kilku komisyj kwalifikacyjnych, przewodniczących tych komisyj kwalifikacyjnych, którym kierownik państwowego stada ogierów przewodniczyć nie jest w możności, wyznacza Minister Rolnictwa i Reform Rolnych na wniosek izby rolniczej.

(3) Przewodniczącego komisji kwalifikacyjnej zastępuje w razie jego nieobecności członek, biorący udział z ramienia izby rolniczej, powiatowego zaś lekarza weterynaryjnego — inny lekarz weterynaryjny, wyznaczony przez starostę.

(4) Do ważności uchwał komisji kwalifikacyjnej potrzebna jest obecność przewodniczącego lub jego zastępcy oraz dwóch członków komisji, w tem lekarza weterynaryjnego. Uchwały komisji kwalifikacyjnej zapadają większością głosów; w razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

§ 9. (1) Przeglądy ogierów odbywają się corocznie w czasie między 1 lipca a 1 listopada z wyłączeniem okresu żniw.

(2) Okręgi przeglądowe, miejsca oraz terminy przeglądów ustala izba rolnicza w porozumieniu z właściwym wojewodą oraz z właściwymi dowódcami okręgów korpusów na wniosek przewodniczącego komisji kwalifikacyjnej i ogłasza je za pośrednictwem zarządów gmin w każdej miejscowości przynajmniej na 14 dni przed przeglądem.

(3) Izba rolnicza może w sposób, przewidziany w ust. (2), zarządzić dodatkowy przegląd ogierów, które nie mogły być doprowadzone przed komisję kwalifikacyjną we właściwym czasie.

§ 10. (1) Komisja może uznać za odpowiednie do hodowli ogiery, które:

a) ukończyły trzy lata lub w najbliższym okresie stanowienia ukończą trzy lata, posiadają zadawalającą budowę i ruch,

b) nie są dotknięte ślepotą miesięczną, wartogłowieniem, dychawicą, dychawicą świszczącą,

c) nie posiadają wrodzonych wad kopyt oraz wad kostnych (włogacizny, obrączek kostnych),

d) nie należą do ras i nie wykazują cech charakterystycznych dla ras lub typów, uznanych za nieodpowiednie dla obszaru, na którym ogier ma miejsce stałego postoju.

(2) Stwierdzenie u ogiera przez lekarza weterynaryjnego jednej z wad określonych w ust.

(1) pkt. b) jest wiążące dla komisji kwalifikacyjnej.

(3) Ogier zostaje uznany za odpowiedniego do hodowli na przeciąg czasu do końca roku następującego po tym, w którym został uznany.

(4) Komisja kwalifikacyjna może przeciąg czasu, na który ogier zostaje uznany ustalić: w stosunku do ogierów zaliczonych do pierwszej kategorji (§ 11) do końca roku trzeciego, następującego po tym, w którym ogier został uznany, w stosunku zaś do ogierów, które ukończyły piętnaście lat i przed osiągnięciem tego wieku w ostatnich trzech latach były uznane zgodnie z paragrafem niniejszym — na czas nieograniczony.

§ 11. Ogiery uznane zgodnie z § 10 zostają przez komisję kwalifikacyjną zaliczone do jednej z trzech kategoryj:

a) do kategorji pierwszej zalicza się ogiery, które ukończyły pięć lat, wyróżniają się prawidłową budową, posiadają prawidłowy ruch oraz są wpisane do ksiąg stadnych koni,

b) do kategorji drugiej zalicza się ogiery, które ukończyły trzy lata, posiadają prawidłową budowę i prawidłowy ruch oraz pochodzą po ogierach państwowych lub po ogierach, albo klaczach, wpisanych do jednej z prowadzonych w Polsce ksiąg stadnych; nadto do kategorji tej mogą być zaliczone ogiery, które ukończyły trzy lata, posiadają prawidłową budowę i prawidłowy ruch oraz pochodzą po ogierach państwowych państw obcych, albo po ogierach lub klaczach, wpisanych do zagranicznych ksiąg stadnych,

c) do kategorji trzeciej zalicza się ogiery, które w najbliższym okresie stanowienia ukończą co najmniej trzy lata oraz posiadają zadawalającą budowę i ruch.

§ 12. (1) Jeżeli ilość ogierów, uznanych zgodnie z § 10 nie jest wystarczającą w stosunku do ilości klaczy, znajdujących się na obszarze gminy, komisja kwalifikacyjna wybiera na przeciąg czasu, przewidziany w § 10 ust. (3), z pośród pozostałych doprowadzonych ogierów jednostki najodpowiedniejsze do hodowli, przedewszystkiem zaś wolne od wad, wymienionych w § 10 ust. (1) pkt. b) i c), w ilości niezbędnej do zaspokojenia potrzeb hodowlanych gminy.

(2) Ogier uznany zgodnie z ust. (1) może być używany do pokrywania tylko tych cudzych klaczy, które mają miejsce stałego postoju w gminie, dla której został wybrany.

§ 13. Z dokonanego przeglądu komisja kwalifikacyjna sporządza protokół, który powinien zawierać: miejsce i datę przeglądu, skład komisji, ilość ogierów doprowadzonych, ilość klaczy znajdujących się w gminie oraz wykaz ogierów uznanych. Protokół podpisują przewodniczący i członkowie komisji.

§ 14. (1) Orzeczenie komisji kwalifikacyjnej należy ogłosić właścicielowi ogiera niezwłocznie po dokonaniu oględzin.

(2) Orzeczenie to jest ostateczne.

§ 15. (1) Komisje kwalifikacyjne wydają właścicielowi ogiera uznanego bezpłatnie świadectwo uznania (wzór zał. Nr. 2 i 2a).

(2) W przypadku przejścia ogiera uznanego zgodnie z § 10 na stały postój do okręgu działania innej izby rolniczej uznanie ogiera winno być stwierdzone przez tę izbę; uznanie ogiera wygasa, jeżeli należy on do rasy lub typu, uznanego za nieodpowiedni dla obszaru, na którym ma nowe miejsce stałego postoju.

§ 16. Członkowie komisji kwalifikacyjnej, nie będący pracownikami instytucyj państwowych lub samorządowych, otrzymują za czas swych czynności w komisjach kwalifikacyjnych zwrot kosztów podróży i diet, według zasad i norm, ustalonych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłem miejscem służbowem oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 320), przyczem diety w wysokości określonej w § 4 ust. (1) pkt. 1 lit. h) tego rozporządzenia oraz wynagrodzenie za dobę w wysokości $^3/_4$ tej diety.

Do art. 5.

§ 17. (1) Właściciele ogierów trzyletnich i starszych obowiązani są zgłaszać je corocznie najpóźniej do 1 kwietnia do zarządów gmin, w których obrębie ogiery mają miejsce stałego postoju i zawiadamiać zarządy gmin w ciągu 14 dni o wytrzebieniu, padnięciu lub pozbyciu ogiera.

(2) Ogiery, przyprowadzone na stały postój z innych gmin, powinny być zgłoszone w ciągu 14 dni, licząc od dnia następnego po przyprowadzeniu.

(3) Zarządy gmin prowadzą spisy ogierów trzyletnich i starszych, mających w gminie miejsce stałego postoju i dokonywają w tych spisach skreśleń i uzupełnień na podstawie wiadomości, zgłaszanych przez właścicieli ogierów lub w inny sposób powziętych. Spisy te zarządy gmin dostarczają komisjom kwalifikacyjnym w dniu i miejscu, wyznaczonem na przegląd ogierów.

§ 18. (1) Nie podlegają zgłoszeniu, wciągnięciu do spisu oraz doprowadzeniu przed komisję kwalifikacyjną ogiery, które:

a) mają miejsce stałego postoju w Bydgoszczy, Częstochowie, Katowicach, Krakowie, Lwowie, Łodzi, Poznaniu, Sosnowcu, Warszawie i Wilnie,

b) są przygotowywane w bieżącym roku kalendarzowym do prób dzielności lub biorą udział w próbach dzielności, odbywających się zgodnie z przepisami o wyścigach konnych,

c) pracują stale w kopalniach pod powierzchnią ziemi,

d) są używane do badań naukowych lub celów leczniczych w zakładach naukowych lub leczniczych,

e) znajdują się w zwierzyńcach jako okazy,

f) biorą udział w popisach na arenach cyrkowych.

(2) Okoliczności, uzasadniające zwolnienie od zgłoszenia ogiera do zarządu gminy i od doprowadzenia przed komisję kwalifikacyjną powinny być stwierdzone zaświadczeniem, a mianowicie: okoliczności, określone w ust. (1) pkt. b) — przez instytucję, urządzającą próby dzielności, w pkt. c) — przez właściwy okręgowy urząd górniczy, w pkt. d) — przez kierownika zakładu naukowego lub leczniczego, w pkt. e) i f) — przez starostę.

(3) Właściciele, zwolnieni od doprowadzania ogierów przed komisje kwalifikacyjne na podstawie postanowień ust. (1), mogą doprowadzać ogiery te przed komisje kwalifikacyjne w celu ubiegania się o uznanie ogierów za odpowiednie do hodowli.

Do art. 6.

§ 19. Termin uiszczenia opłat od ogierów nieuznanych ustala się na czas do 31 marca tego roku, za który opłata przypada.

§ 20. (1) Od opłat wolne są ogiery nieuznane, które:

a) nie ukończyły czterech lat,

b) mają miejsce stałego postoju w Bydgoszczy, Częstochowie, Katowicach, Krakowie, Lwowie, Łodzi, Poznaniu, Sosnowcu, Warszawie i Wilnie,

c) są przygotowywane w bieżącym roku kalendarzowym do prób dzielności lub biorą udział w próbach dzielności, odbywających się zgodnie z przepisami o wyścigach konnych,

d) pracują stale w kopalniach pod ziemią,

e) są używane do badań naukowych lub celów leczniczych w zakładach naukowych lub leczniczych,

f) znajdują się w zwierzyńcach jako okazy,

g) biorą udział w popisach na arenach cyrkowych,

h) z powodu podeszłego wieku lub wady organicznej nie mogą być trzebione bez narażenia w dużym stopniu na śmierć lub nieuleczalne kalectwo.

(2) Okoliczności uzasadniające zwolnienie od opłat od ogierów nieuznanych powinny być stwierdzone zaświadczeniami, a mianowicie: okoliczności, określone w ust. (1) pkt. c) — przez instytucję, urządzającą próby dzielności, w pkt. d) — przez właściwy okręgowy urząd górniczy, w pkt. e) — przez kierownika zakładu naukowego lub leczniczego, w pkt. f) i g) — przez starostę, w pkt. h) — przez powiatowego lekarza weterynaryjnego.

(3) Izba rolnicza może zwolnić od opłat od ogierów nieuznanych ogiery, używane w stadninach do próbowania klaczy.

(4) Do czasu przeprowadzenia w poszczególnych miejscowościach przeglądu ogierów w 1935 r. wolne są od opłat ogiery, nieposiadające świadectw uznania, które w 1934 r. po raz pierwszy podlegały doprowadzeniu przed komisje kwalifikacyjne oraz ogiery, które były uznane na podstawie dotychczasowych przepisów.

§ 21. Wytrzebienie, padnięcie lub zabicie ogiera przed terminem uiszczenia opłaty (§ 19) zwalnia właściciela od obowiązku uiszczenia opłaty, przypadającej za rok kalendarzowy, w którym ogier został wytrzebiony, padł lub został zabity.

§ 22. (1) Jeżeli właściciel ogiera nieuznanego nie jest w możności z powodu ubóstwa wytrzebić go własnym kosztem, starosta na prośbę i ryzyko właściciela zarządzi wytrzebienie na koszt Państwa przez organa służby weterynaryjnej lub samorządowej.

(2) Jeżeli wniesienie prośby o wytrzebienie nastąpiło najpóźniej na dwa miesiące przed terminem uiszczenia opłaty od ogiera nieuznanego, odracza ono obowiązek uiszczenia opłaty do czasu wydania decyzji przez starostę. Zarządzenie wytrzebienia ogiera na koszt Państwa zwalnia właściciela od obowiązku uiszczenia opłaty.

§ 23. Izba rolnicza może umarzać zaległe opłaty od ogierów nieuznanych w przypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie. Umorzenie nie może być stosowane, jeżeli właściciel ogiera był karany za pokrywanie ogierem nieuznanym cudzej klaczy lub za dopuszczenie do powstania warunków, przy których jest możliwe pokrycie ogierem nieuznanym cudzej klaczy.

§ 24. (1) Zarządy gmin prowadzą na ustalanych przez izbę rolniczą wzorach wykazy ogierów, podlegających opłacie, oraz wykazy ogierów, zwolnionych od tej opłaty.

(2) Należną izbie rolniczej część ściągniętych opłat zarządy gmin winny przekazywać izbie wraz z wtórnikami pokwitowań w końcu każdego miesiąca.

Do art. 7.

§ 25. (1) Właściciele ogierów uznanych obowiązani są wydawać właścicielom klaczy świadectwa pokrycia (wzór zał. Nr. 3) — na drukach, których dostarcza bezpłatnie izba rolnicza.

(2) Właściciele ogierów uznanych winni zwracać właściwej izbie rolniczej grzbiety wydanych świadectw po zakończonym okresie stanowienia a najpóźniej do 1 października każdego roku.

§ 26. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

.... Izba Rolnicza
w

Załącznik Nr. 1 do rozp. Min. Roln. i Ref. Roln. z dnia 2 lipca 1935 r. (poz 339).

Nr. ....

ZAŚWIADCZENIE
o wpisaniu klaczy do księgi ogierów i klaczy zarodowych.

Izba Rolnicza zaświadcza, że zgodnie z § 5 i 6 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 2 lipca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 339) niżej wymieniona klacz została wybrana do hodowli na czas od .... do 31 grudnia 19 r. i wpisana do księgi .... ogierów i klaczy zarodowych za Nr.

Klacz .... (nazwa), dowód tożsamości: Serja Nr. .... urodzona .... r. u .... (imię i nazwisko hodowcy oraz miejscowość) maść i odmiany ....

....

rasa .... typ

po ogierze .... (nazwa, rasa)

z klaczy .... (nazwa, rasa)

wymiary: wzrost ....cm, obwód klatki piersiowej ....cm, nadpęcie cm. Właściciel ....

.... zamieszkały miejsce stałego postoju klaczy .... gmina powiat

.................., dnia .... 19 ... r.

(pieczęć Izby Rolniczej) Podpis

WYCIĄG

z ustawy z dnia 13 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą koni (Dz. U. R. P. Nr. 32 poz. 284).

Art. 8.

(1) Konie wpisane do ksiąg stadnych lub ksiąg ogierów i klaczy zarodowych:

1) nie mogą być przedmiotem wyjątkowego opodatkowania na rzecz samorządu;

2) jeżeli przepisy obowiązujące nie przewidują ulg dalej idących, konie te nie podlegają wykonywaniu świadczeń podwodowych, o ile właściciel uiści równowartość świadczenia w gotówce według taryfy urzędowej.

(2) Właściciel klaczy wpisanej do księgi ogierów i klaczy zarodowych, nie posiadający innego konia, jest wolny od świadczeń podwodowych.

KOMISJA KWALIFIKACYJNA
przy
.... Izbie Rolniczej
w..............................

Załącznik Nr. 2 do rozp. Min. Roln. i Ref. Roln. z dnia 2 lipca 1935 r. (poz. 339).

Nr.

ŚWIADECTWO UZNANIA OGIERA

Komisja Kwalifikacyjna na podstawie art. 4 ustawy z dnia 13 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą koni (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 284) zaświadcza, że niżej wymieniony ogier zgodnie z § 10 i 11 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 2 lipca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 339) został uznany za odpowiedniego do hodowli na czas od .... do 31 grudnia 19...... r. i zaliczony do kategorji ......

Ogier.. dowód tożsamości: Serja Nr. urodzony .... r. u ....

(imię i nazwisko hodowcy oraz miejscowość)

maść i odmiany...

rasa.. typ ....

po ogierze ....

(nazwa, rasa)

z klaczy ....

(nazwa, rasa)

wymiary: wzrost........ cm, obwód klatki piersiowej........ cm, nadpęcie.......... cm.

Właściciel.. zamieszkały ....

miejsce stałego postoju ogiera..

gmina.. powiat..................................

Właściciel lub posiadacz wymienionego ogiera stosownie do art. 3 ust. (1) powołanej wyżej ustawy — ma prawo pokrywania tym ogierem cudzych klaczy na obszarze..................................

(pieczęć)

Przewodniczący
Komisji Kwalifikacyjnej

Komisja Kwalifikacyjna przy .... Izbie Rolniczej w .... zaświadcza, że ogier .... został ponownie uznany na okres .... (pieczęć) Przewodniczący Komisji Kwalifikacyjnej	

Izba Rolnicza zaświadcza, że ogier .... został wpisany do

(nazwa)

księgi ogierów i klaczy zarodowych za Nr...............

.............................., dnia.............................. 19 r.

(pieczęć) Podpis

KOMISJA KWALIFIKACYJNA
przy
Izbie Rolniczej
w

Załącznik Nr. 2-a do rozp. Min. Roln. i Ref. Roln, z dnia 2 lipca 1935 r. (poz. 339).

Nr. ....

ŚWIADECTWO UZNANIA OGIERA

Komisja Kwalifikacyjna na podstawie art. 4 ustawy z dnia 13 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą koni (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 284) zaświadcza, że niżej wymieniony ogier zgodnie z § 12 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 2 lipca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 339) został uznany dla obszaru gminy .... za odpowiedniego do hodowli na czas od .... do 31 grudnia 19 r.

Ogier dowód tożsamości: Serja .... Nr. .... urodzony .... r.

u ....
(imię i nazwisko hodowcy oraz miejscowość

maść i odmiany ....
....

rasa .... typ ....

po ogierze ....
(nazwa, rasa)

z klaczy ....
(nazwa, rasa)

wymiary: wzrost cm, obwód klatki piersiowej cm, nadpęcie cm.

Właściciel .... zamieszkały ....

miejsce stałego postoju ogiera ....

gmina .... powiat

Właściciel lub posiadacz wymienionego ogiera stosownie do art. 3 ust. (1) i (3) powołanej wyżej ustawy—ma prawo pokrywania tym ogierem cudzych klaczy na obszarze gminy ....

(pieczęć)

Przewodniczący
Komisji Kwalifikacyjnej

Komisja Kwalifikacyjna przy .... Izbie Rolniczej w .... zaświadcza, że ogier .... został ponownie uznany dla obszaru gminy .... na okres .... (pieczęć) Przewodniczący Komisji Kwalifikacyjnej	

Nr. ....

Ogier ....
(nazwa)

pokrył klacz ....
(nazwa)

urodzoną w 19...... r.

maść i odmiany ....

....

rasa (typ) ....

po ogierze ....
(nazwa, rasa)

z klaczy ....
(nazwa, rasa)

Daty skoków

po raz	1	2	3	4	5
w dniu					

Właściciel klaczy ....

miejscowość ....

gmina ....

powiat ....

Załącznik Nr. 3 do rozp. Min. Roln. i Ref. Roln. z dnia 2 lipca 1935 r. (poz. 339).

Nr. ....

ŚWIADECTWO POKRYCIA.

Ogier .... kategorji .... rasy ....
(nazwa)

po ogierze ....
(nazwa, rasa)

z klaczy ....
(nazwa, rasa)

posiadający świadectwo uznania Nr. ...., wydane przez Komisję Kwalifikacyjną przy .... Izbie Rolniczej w ....

pokrył klacz .... urodzoną w 19...... r.
(nazwa)

maść i odmiany ....

....

rasa (typ) ....

po ogierze ....
(nazwa, rasa)

z klaczy ....
(nazwa, rasa)

Daty skoków

po raz	1	2	3	4	5
w dniu					

Właściciel klaczy ....

miejscowość ....

gmina .... powiat

.................., dnia .... 19...... r.

Podpis właściciela ogiera

DOWÓD URODZENIA ŹREBIĘCIA [1]).

Klacz (nazwa) .... urodziła dnia .... 19 ..... r.

w .... gmina .... powiat ....

ogierka / klaczkę – nazwa źrebięcia, maść i odmiany ....

....

Właściciel klaczy w chwili jej ożrebienia się ....

...................., dnia .... 19 ..... r.

Podpis wójta gminy
lub
Przedstawiciela instytucji upoważnionej do prowadzenia ksiąg stadnych[2])

(pieczęć)

Zmiany maści i odmian

....

Zmiany właścicieli

....

....

U W A G I: [1]) potwierdzenie urodzenia źrebięcia winno być dokonane nie później niż w ciągu roku od dnia urodzenia źrebięcia,
[2]) w przypadku, gdy klacz, która urodziła źrebię wpisana jest do księgi stadnej.

Podpis odbierającego
świadectwo pokrycia

...................., dnia .... 19 ..... r.

Poz. 340. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 12 lipca 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Spraw Wewnętrznych w sprawie wykonania ustawy o klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego.

Na podstawie art. 3, 5, 8, 10 i 12 ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 203) zarządza się co następuje:

Przepisy wstępne.

§ 1. (1) Ilekroć w rozporządzeniu niniejszem powołane są artykuły bez bliższego określenia, oznaczają one artykuły ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 203).

(2) Ilekroć w rozporządzeniu niniejszem powołane są paragrafy bez bliższego określenia, oznaczają one paragrafy niniejszego rozporządzenia.

(3) Ilekroć w rozporządzeniu niniejszem jest mowa o izbach skarbowych, odnosi się to również do Wydziału Skarbowego Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego, a ilekroć jest mowa o dyrektorze izby skarbowej — do Naczelnika tego Wydziału.

§ 2. (1) Za „posiadłość gruntową" w rozumieniu niniejszego rozporządzenia, uważa się ogólny obszar gruntów, należący do jednego posiadacza, położony w tej samej miejscowości.

(2) Za „posiadacza" w rozumieniu niniejszego rozporządzenia, uważa się:

1) osobę, która posiada formalny tytuł własności, lub też nie posiadając formalnego tytułu własności, korzysta z gruntu w charakterze właściciela. W wypadkach, gdy w odniesieniu do tej samej posiadłości gruntowej istnieje równocześnie osoba posiadająca formalny tytuł własności i osoba korzystająca z gruntu w charakterze właściciela, oraz w innych wątpliwych wypadkach, za posiadacza uważa się tę osobę, która faktycznie korzysta z gruntu w charakterze właściciela,

2) podatkową jednostkę zbiorową na obszarze województw środkowych i wschodnich. W imieniu tej jednostki występuje sołtys oraz 2 członków wybranych przez radę gromadzką (zebranie gromadzkie).

(3) Za „miejscowość" w rozumieniu niniejszego rozporządzenia, uważa się gromadę, gminę wiejską, jeżeli składa się ona z jednej tylko miejscowości, oraz miasto.

§ 3. (1) Za „podatkową jednostkę zbiorową" na obszarze województw środkowych i wschodnich, w rozumieniu niniejszego rozporządzenia, uważa się ogólny obszar gruntów, położonych w jednej miejscowości, od których należny państwowy podatek gruntowy wymierzany jest obecnie nie dla oddzielnych właścicieli, lecz dla ogółu lub części właścicieli gruntów tej miejscowości, rozkładu zaś sumy należnego podatku pomiędzy tych właścicieli dokonywa zebranie gromadzkie lub zebranie właścicieli gruntów. Nie uważa się jednak za podatkową jednostkę zbiorową gruntów, wchodzących w skład tych obecnych podatkowych jednostek zbiorowych, co do których przeprowadzone zostało scalenie na podstawie ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scalaniu gruntów (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr. 92, poz. 833) lub poprzednio obowiązujących przepisów, albo — które zostały włączone do granic administracyjnych miast.

(2) Właściciele gruntów, wchodzących w skład podatkowych jednostek zbiorowych, mogą zgłosić na piśmie do powiatowej komisji klasyfikacyjnej, przed wydaniem przez nią orzeczenia o klasyfikacji gruntów (§ 45) żądanie przeprowadzenia klasyfikacji ich gruntów, jako odrębnej posiadłości gruntowej, pod warunkiem jednak dołączenia do tego pisma planów pomiarowych swych gruntów, sporządzonych przez mierniczego przysięgłego w sposób umożliwiający wkreślenie posiadłości na planie miejscowości (§ 31).

§ 4. (1) Za „większą własność gruntową" w rozumieniu niniejszego rozporządzenia uważa się:

1) w województwach zachodnich, południowych i środkowych, gospodarstwa o łącznym obszarze ponad 50 ha,

2) w województwach pozostałych, gospodarstwa o łącznym obszarze ponad 100 ha,

bez względu na kategorje gruntów, wchodzących w skład tych gospodarstw.

(2) Za „mniejszą własność gruntową" uważa się gospodarstwa pozostałe.

Władze klasyfikacyjne i ich właściwość.

§ 5. Władzami klasyfikacyjnemi są:

1) powiatowe komisje klasyfikacyjne,

2) wojewódzkie komisje klasyfikacyjne,

3) Główna Komisja Klasyfikacyjna.

Powiatowe Komisje Klasyfikacyjne.

§ 6. Powiatowe komisje klasyfikacyjne dokonywają klasyfikacji gruntów, z wyjątkiem gruntów stanowiących własność Państwa.

§ 7. (1) Na obszar każdego powiatu, łącznie z objętemi jego granicami powiatami miejskiemi, tworzy się jedną powiatową komisję klasyfikacyjną. Dla obszaru m. st. Warszawy tworzy się jedną powiatową komisję klasyfikacyjną.

(2) Powiatowa komisja klasyfikacyjna czynna jest przy urzędzie skarbowym. Jeżeli na obszarze działania powiatowej komisji klasyfikacyjnej, znajduje się kilka urzędów skarbowych, urząd, przy którym komisja jest czynna, wyznacza dyrektor izby skarbowej.

§ 8. (1) Przewodniczącym powiatowej komisji klasyfikacyjnej jest naczelnik tego urzędu skarbowego, przy którym komisja jest czynna.

(2) Przy powiatowej komisji klasyfikacyjnej czynnych jest po jednym lub więcej klasyfikatorze i mierniczym, powołanych przez dyrektora izby skarbowej.

§ 9. (1) Jeżeli na obszarze powiatowej komisji klasyfikacyjnej znajdują się miasta wydzielone, przewidziany w art. 7 skład komisji ulega na podstawie art. 10 zmianom następującym:

1) oprócz dwóch członków i zastępców, powołanych z listy przedstawionej przez radę powiatową, powołuje urząd skarbowy jeszcze po dwóch członków i zastępców z listy, przedstawionej przez radę miejską każdego miasta wydzielonego;

2) członkowie ci i zastępcy winni pochodzić z grona miejscowych płatników państwowego podatku gruntowego;

3) w posiedzeniach komisji biorą oni udział tylko wówczas, gdy przedmiotem obrad są sprawy dotyczące gruntów odnośnego miasta. W tych wypadkach nie biorą udziału w posiedzeniach komisji członkowie i zastępcy, powołani z listy rady powiatowej;

4) przepis ust. (1) art. 7, stanowiący, że jeden członek i zastępca winni być przedstawicielami większej, a jeden członek i zastępca — mniejszej własności gruntowej, nie stosuje się do członków i zastępców powoływanych z list rad miejskich miast wydzielonych.

(2) W skład powiatowej komisji klasyfikacyjnej na obszar m. st. Warszawy wchodzą jako przedstawiciele miejscowych płatników państwowego podatku gruntowego dwaj członkowie i ich zastępcy powołani przez urząd skarbowy z listy, przedstawionej przez organ stanowiący gminy m. st. Warszawy. Przepisy punktów 2) i 4) ust. (1) mają tu odpowiednie zastosowanie.

§ 10. Na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego, kandydatów na członków i zastępców członków powiatowych komisyj klasyfikacyjnych, przedstawiają z pośród miejscowych płatników państwowego podatku gruntowego, wydziały powiatowe, a na obszarze cieszyńskiej części województwa śląskiego — rada wojewódzka.

§ 11. (1) W celu utworzenia powiatowej komisji klasyfikacyjnej urząd skarbowy zwraca się pisemnie:

1) do właściwej izby rolniczej — o wyznaczenie dwóch delegatów na członków komisji i dwóch na zastępców członków,

2) do związku samorządu terytorjalnego — o przedstawienie listy kandydatów na członków komisji i zastępców członków, z pośród miejscowych płatników państwowego podatku gruntowego. Przedstawiona lista powinna zawierać co najmniej po czterech kandydatów na członków i ich zastępców, przyczem połowa winna być przedstawicielami większej, połowa zaś mniejszej własności gruntowej.

(2) O powołaniu na członków komisji lub ich zastępców zawiadamia naczelnik urzędu skarbowego osoby powołane oraz właściwy związek samorządu terytorjalnego.

§ 12. (1) Członkami i zastępcami członków powiatowych komisyj klasyfikacyjnych, o ile chodzi o osoby delegowane przez samorząd gospodarczy lub powołane z list przedstawionych przez związki samorządu terytorjalnego, mogą być tylko obywatele Rzeczypospolitej, którzy ukończyli 30 rok życia, korzystają z pełni praw cywilnych i obywatelskich i nie byli karani za przestępstwa skarbowe, zagrożone karą pozbawienia wolności.

(2) Członkowie i zastępcy członków powiatowych komisyj klasyfikacyjnych, delegowani przez izby rolnicze oraz powołani z listy przedstawionej przez związki samorządu terytorjalnego, powinni posiadać wykształcenie rolnicze lub długoletnią praktykę rolniczą oraz w miarę możności doświadczenie w dziedzinie klasyfikacji gruntów.

(3) W razie delegowania przez izbę rolniczą osób, nieposiadających przewidzianych w ust. (1) kwalifikacyj, naczelnik urzędu skarbowego zwraca się do izby rolniczej z żądaniem delegowania innych osób na członków i zastępców członków.

§ 13. (1) Mandat członka (zastępcy członka) powiatowej komisji klasyfikacyjnej, delegowanego przez izbę rolniczą oraz powołanego z listy związku samorządu terytorjalnego, gaśnie:

1) w razie nieprzybycia bez należytego usprawiedliwienia na trzy kolejne posiedzenia komisji,

2) w razie utraty warunków piastowania mandatu, określonych w § 12 ust. (1),

3) w odniesieniu zaś do członków powołanych z listy związku samorządu terytorjalnego, ponadto, gdy członek (zastępca członka) przestał być płatnikiem państwowego podatku gruntowego w okręgu komisji,

4) w razie zmiany w obszarze gospodarstwa posiadanego przez członka (§ 4), wskutek której członek traci charakter przedstawiciela większej lub mniejszej własności gruntowej.

(2) O wygaśnięciu mandatu członka lub zastępcy członka powiatowej komisji klasyfikacyjnej, orzeka postanowieniem przewodniczący komisji.

(3) Od postanowienia przewodniczącego powiatowej komisji klasyfikacyjnej służy zażalenie do przewodniczącego wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej w terminie 14 dni, licząc od dnia następnego po doręczeniu postanowienia.

(4) W razie niewłaściwego spełniania przez członka (zastępcę członka) komisji z ramienia samorządu gospodarczego lub terytorjalnego swych obowiązków, Minister Skarbu na wniosek przewodniczącego powiatowej komisji klasyfikacyjnej, poparty uchwałą wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej, może pozbawić go mandatu.

§ 14. (1) W razie wygaśnięcia (utraty) mandatu członka (zastępcy członka) powiatowej komisji klasyfikacyjnej, powołanego z listy przedstawionej przez związek samorządu terytorjalnego, powołuje się nowego członka (zastępcę członka) w trybie przewidzianym w paragrafach poprzednich, przyczem nowa lista kandydatów winna obejmować na miejsce każdego ustępującego członka (zastępcy członka) co najmniej podwójną ilość kandydatów.

(2) W razie wygaśnięcia (utraty) mandatu członka (zastępcy członka), delegowanego przez izbę rolniczą, ta ostatnia winna delegować innego członka (zastępcę członka), przyczem przepisy paragrafów poprzednich mają odpowiednie zastosowanie.

§ 15. Członkowie powiatowej komisji klasyfikacyjnej, nie będący urzędnikami państwowymi, składają przy obejmowaniu swych obowiązków przyrzeczenie, że obowiązki swe pełnić będą według najlepszej wiedzy i sumienia.

§ 16. Przewodniczący powiatowej komisji klasyfikacyjnej kieruje pracami komisji, jest odpowiedzialny za terminowe i należyte wykonanie zadania komisji, zwołuje jej posiedzenia, ustala porządek obrad, kieruje obradami, zbiera materjały potrzebne do prac komisji, wykonywa jej uchwały oraz występuje w jej imieniu nazewnątrz.

§ 17. (1) Członkowie powiatowej komisji klasyfikacyjnej winni być zawiadomieni o terminie posiedzenia komisji co najmniej na 7 dni przed posiedzeniem. Niemożność przybycia winni członkowie bezzwłocznie usprawiedliwić. O ile pozostało dość czasu, przewodniczący zaprasza w tym wypadku na posiedzenie zastępcę.

(2) Powiatowa komisja klasyfikacyjna zdolna jest do powzięcia uchwał, jeżeli na jej posiedzeniu obecnych jest, oprócz przewodniczącego, co najmniej dwóch członków (zastępców członków), z których przynajmniej jeden z grona przedstawicieli bądź to samorządu gospodarczego bądź też terytorjalnego.

(3) Uchwały powiatowej komisji klasyfikacyjnej zapadają większością głosów obecnych członków (zastępców członków). Przewodniczący nie głosuje, lecz jedynie rozstrzyga w razie równości głosów.

§ 18. Przewodniczący i członkowie powiatowej komisji klasyfikacyjnej oraz ich zastępcy nie mogą uczestniczyć w posiedzeniach podczas obrad i uchwał, dotyczących klasyfikacji gruntów, należących do nich samych, do ich małżonków, krewnych i powinowatych w linji wstępnej i zstępnej albo w bocznej do drugiego stopnia, do osób, do których pozostają w stosunku opieki, kurateli lub przysposobienia, do ich pracodawców lub pracowników, albo też do osób, których są prawnymi zastępcami lub pełnomocnikami.

§ 19. Z obrad i uchwał powiatowej komisji klasyfikacyjnej spisuje się protokóły, które podpisuje przewodniczący i przynajmniej dwóch członków komisji, biorących udział w posiedzeniu.

Wojewódzkie Komisje Klasyfikacyjne.

§ 20. Wojewódzkie Komisje Klasyfikacyjne:

1) sprawują nadzór nad powiatowemi komisjami klasyfikacyjnemi. W tym celu wojewódzkie komisje klasyfikacyjne badają postęp prac powiatowych komisyj klasyfikacyjnych, wydają im odpowiednie pouczenia i zarządzenia oraz baczą, by w ich okręgach zachowywana była jednolitość w klasyfikacji gruntów;

2) opracowują projekty instrukcyj regjonalnych, przewidzianych w ust. (4) art. 3;

3) załatwiają odwołania oraz sprzeciwy przewodniczących od orzeczeń powiatowych komisyj klasyfikacyjnych o klasyfikacji gruntów;

4) dokonywają klasyfikacji gruntów, stanowiących własność Państwa, w porozumieniu z właściwą władzą.

§ 21. (1) Na obszar każdego województwa tworzy się jedną wojewódzką komisję klasyfikacyjną, z siedzibą przy izbie skarbowej.

(2) Na obszar województwa warszawskiego oraz m. st. Warszawy tworzy się jedną wojewódzką komisję klasyfikacyjną, czynną przy Izbie Skarbowej Okręgowej w Warszawie.

§ 22. Przewidziany w art. 7 skład wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej, ulega na podstawie art. 10 na obszarze województw południowych i zachodnich tej zmianie, że w miejsce kierownika oddziału podatków realnych izby skarbowej wchodzi kierownik oddziału (referatu) katastralnego.

§ 23. Przewodniczącym wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej jest dyrektor izby skarbowej, przy której komisja jest czynna.

§ 24. W celu utworzenia wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej, dyrektor izby skarbowej zwraca się pisemnie do izby rolniczej o wyznaczenie po czterech delegatów na członków i zastępców członków.

§ 25. (1) Członkowie i zastępcy członków wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej, delegowani przez izby rolnicze, winni posiadać wyższe wykształcenie rolnicze — o ile są przedstawicielami większej własności gruntowej, średnie lub niższe wykształcenie rolnicze — o ile są przedstawicielami mniejszej własności gruntowej, albo też — jedni i drudzy wieloletnią praktykę rolniczą oraz w miarę możności doświadczenie w dziedzinie klasyfikacji gruntów.

(2) W razie delegowania przez izbę rolniczą osób, nieposiadających przewidzianych w ust. (1) kwalifikacyj, dyrektor izby skarbowej zwraca się do izby rolniczej z żądaniem delegowania innych osób na członków i zastępców członków.

§ 26. (1) Do ważności uchwał wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej wymagana jest obecność, oprócz przewodniczącego, co najmniej czterech członków, z których przynajmniej jeden powinien być delegatem izby rolniczej.

(2) Pozatem do wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej mają odpowiednie zastosowanie przepisy ust. (1) § 12, pkt. 1), 2) i 4) ust. (1) oraz ust. (2), (3) i (4) § 13, ust. (2) § 14, § 15 i 16, ust. (1) i (3) § 17 oraz § 18 i 19, z tem zastrzeżeniem, że, o ile chodzi o przepis ust. (3) § 13, od postanowienia przewodniczącego wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej służy zażalenie do Ministra Skarbu, a o ile chodzi o przepis ust. (4) § 13, wniosek przewodniczącego wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej winien być poparty uchwałą Głównej Komisji Klasyfikacyjnej.

Główna Komisja Klasyfikacyjna.

§ 27. Główna Komisja Klasyfikacyjna:

1) sprawuje nadzór nad powiatowemi i wojewódzkiemi komisjami klasyfikacyjnemi;

2) rozpatruje i opinjuje projekty instrukcyj regjonalnych, przewidzianych w ust. (4) art. 3, opracowane przez wojewódzkie komisje klasyfikacyjne;

3) przedstawia Ministrowi Skarbu wnioski co do podziału Państwa na okręgi rolnicze i leśne, oraz co do ustalenia stosunku współczynników pomiędzy temi okręgami oraz pomiędzy poszczególnemi kategorjami gruntów i klasami gruntów każdej kategorji;

4) opinjuje na żądanie Ministra Skarbu wszelkie projekty rozporządzeń i ogólnych zarządzeń dotyczące klasyfikacji gruntów;

5) w wypadkach przewidzianych w art. 6 wydaje opinje, czy decyzje i orzeczenia powiatowych i wojewódzkich komisyj klasyfikacyjnych nie zostały powzięte z naruszeniem materjalnych przepisów o klasyfikacji gruntów.

§ 28. (1) Do ważności uchwał Głównej Komisji Klasyfikacyjnej wymagana jest obecność, oprócz przewodniczącego, co najmniej sześciu członków.

(2) Pozatem do Głównej Komisji Klasyfikacyjnej mają odpowiednie zastosowanie przepisy ust. (1) § 12, pkt. 1) i 2) ust. (1) oraz ust. (2) § 13, § 15 i 16, ust. (1) § 17 oraz § 18 i 19.

Zaliczanie gruntów do poszczególnych kategoryj i klas.

§ 29. (1) Grunty o zmiennem użytkowaniu w poszczególnych latach (łąka — rola, łąka — pastwisko i t. p.) traktuje się pod względem kategorji zależnie od przeważającego w ostatnich 5 latach użytkowania.

(2) W wypadkach wątpliwych, o kategorji gruntów decyduje przeważający rodzaj użytkowania. W szczególności łąki i pastwiska zadrzewione oraz parki traktuje się jako łąki, lub też jako pastwiska, albo też jako grunty pod lasami.

(3) Za meljoracje, mające wpływ na zaliczenie gruntów do innej kategorji lub do wyższej klasy, uważa się tylko meljoracje trwałe, racjonalnie przeprowadzone. Jeżeli grunty tak zmeljorowane wymagają stałych nakładów na utrzymanie meljoracji i nakłady te są w dostatecznej mierze czynione — zalicza się je o 1 klasę niżej.

(4) Za nakłady i zabiegi powodujące przychodowość nietrwale wyższą od przeciętnej, uważa się nawożenie, marglowanie, wapnowanie i t. p.

(5) W wypadkach, gdy tabela załączona do art. 3 uzależnia zaliczenie gruntu do stosownej klasy od otrzymywanego plonu, należy brać pod uwagę plon przeciętny, osiągany w normalnych latach i w wyniku normalnej uprawy, chyba że tabela uwzględnia plony wyjątkowe.

(6) a) Powierzchnię gruntów pod wodami zamkniętemi ustala się na podstawie operatu technicznego, stanowiącego część składową księgi wodnej w myśl przepisów rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 7 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 468) wraz z ewentualnemi późniejszemi zmianami. Dla gruntów pod wodami zamkniętemi, nie posiadających operatu technicznego, powierzchnię właściwą ustala się według stanu faktycznego.

b) Przy klasyfikacji gruntów pod wodami zamkniętemi bierze się za podstawę jakość gleby i ich podglebia. Jeżeli z powodów technicznych klasyfikacja dna jest niemożliwa, klasyfikację należy przeprowadzić na podstawie bezpośrednio przylegających gruntów.

c) Na posiadaczu gruntów, ubiegającym się o obniżenie klasy gruntów pod wodami, ciąży dowód co do warunków uzasadniających obniżenie klasyfikacji. Również winien on udowodnić jakość gleby i podglebia w razie kwestjonowania klasyfikacji, przeprowadzonej na podstawie przepisów lit. b).

d) Właściwą powierzchnię gruntów pod wodami otwartemi, ustala się według stanu faktycznego, przy normalnym poziomie wód.

e) Grunty, związane z użytkowaniem gruntów pod wodami, nie podlegające zaliczeniu do tej kategorji (wierzchowiny porosłe szuwarami lub trawami, groble i brzegi wód, bagna i t. p.) zalicza się do kategorji i klasy gruntów — zależnie od ich użytkowania (np. do odpowiedniej klasy łąk, pastwisk lub nieużytków).

(7) Drogi prywatne, oddane na stałe do użytku publicznego traktuje się jako nieużytki, a nie oddane do użytku publicznego, zalicza się do tej samej kategorji i klasy, do której zaliczone zostały grunty przylegające. W wypadkach wątpliwych decyduje przeważająca kategorja i klasa tych gruntów.

(8) Grunty pod torami kolei prywatnych użytku publicznego traktuje się jako nieużytki,

a kolei prywatnych użytku prywatnego zalicza się do tej samej kategorji i klasy, do której zaliczone zostały grunty przylegające. W wypadkach wątpliwych decyduje przeważająca kategorja i klasa tych gruntów.

§ 30. (1) Grunty o obszarze do $^1/_4$ ha, przylegające do gruntów innej kategorji należących do tego samego posiadacza, lub otoczone takiemiż gruntami, można zaliczyć do tej samej kategorji, do której należą grunty przylegające lub otaczające o obszarze co najmniej czterokrotnie większym. W wypadkach wątpliwych decyduje przeważająca kategorja gruntów przylegających lub otaczających.

(2) Grunty o obszarze do 1 ha, przylegające do należących do tego samego posiadacza gruntów tej samej kategorji lecz innej klasy, lub otoczone takiemiż gruntami, mogą być zaliczone do tej samej klasy, do której zaliczone zostały grunty przylegające lub otaczające o obszarze co najmniej czterokrotnie większym.

Pomiary gruntów.

§ 31. Wyniki klasyfikacji gruntów winny być uwidocznione na planach istniejących, lub na planach sporządzonych na podstawie nowego pomiaru. Granice błędów w obliczaniu powierzchni nie powinny przekraczać w stosunku do ogólnych obszarów posiadłości gruntowych, jak również kategoryj i klas gruntów, 5% obliczonej powierzchni dla obszarów poniżej 3 ha, 4% dla obszarów od 3 — 10 ha, oraz 2% dla obszarów pozostałych.

Postępowanie klasyfikacyjne. Czynności przygotowawcze.

§ 32. (1) Zarządy gmin wiejskich i miejskich na obszarze województw środkowych i wschodnich oraz zarząd m. st. Warszawy, obowiązane są sporządzić i przesłać powiatowym komisjom klasyfikacyjnym wykazy wzór Nr. 1, obejmujące wszystkie posiadłości gruntowe, położone w każdej miejscowości.

(2) Na obszarze pozostałych województw zarządy gmin wiejskich i miejskich sporządzają i przesyłają powiatowym komisjom klasyfikacyjnym wykazy wzór Nr. 1 oraz 1a tylko na żądanie przewodniczącego komisji.

(3) Wykazy, o których mowa w ust. (1) i (2), winny być sporządzone i przesłane powiatowym komisjom klasyfikacyjnym w terminie dni 30, licząc od dnia otrzymania druków tych wykazów.

§ 33. Przewodniczący powiatowej komisji klasyfikacyjnej zarządza:

1) zebranie wszelkich istniejących materjałów pomiarowych i innych, zawierających dane co do obszaru poszczególnych posiadłości gruntowych, sposobu użytkowania i jakości gruntów, wykorzystując w tym celu przepisy ust. (1) art. 9;

2) sprawdzenie przez mierniczego na gruncie zgodności zebranych materjałów pomiarowych ze stanem faktycznym;

3) dokonanie nowych pomiarów i uzupełnienie lub sporządzenie planów dla tych miejscowości, dla których materjałów pomiarowych albo wogóle brak, albo też istnieją, lecz nie nadają się dla celów klasyfikacji lub wymagają uzupełnienia.

§ 34. W miejscowościach, dla których plany istnieją, mierniczy, po stwierdzeniu w terenie zgodności planów z gruntem, uzgodni obszary gruntów, zawarte w wykazach (§ 32), z obszarami wykazanemi na planach.

§ 35. (1) W wypadkach, przewidzianych w pkt. 3) § 33, mierniczy przeprowadza pomiary, sporządza nowe plany lub uzupełnia istniejące i ustala obszary gruntów zgodnie z wynikami dokonanych pomiarów. Obszary gruntów, otrzymane z nowego pomiaru, mierniczy uzgadnia z obszarami podanemi w wykazach (§ 32).

(2) Plany, o których mowa w ust. (1), mają charakter dokumentu publicznego wyłącznie w odniesieniu do spraw związanych z klasyfikacją gruntów dla podatku gruntowego, co w tytule planu winno być zaznaczone.

§ 36. (1) Po sprawdzeniu przez mierniczego istniejących materjałów pomiarowych i sporządzeniu nowych, przewodniczący powiatowej komisji klasyfikacyjnej deleguje do każdej miejscowości klasyfikatora, którego zadaniem jest określić do jakich kategoryj i klas należy zaliczyć grunty tej miejscowości, przy zastosowaniu przepisów art. 3, tabeli klas gruntów, stanowiącej załącznik do tegoż artykułu oraz przepisów § 29 i 30.

(2) Dla celów określonych w ust. (1) obowiązuje stan faktyczny w dniu dokonywania czynności przez klasyfikatora.

§ 37. Dla ustalenia kategorji i klas gruntów, klasyfikator bada grunty, w razie potrzeby przesłuchuje ich posiadaczy oraz osoby znające miejscowe stosunki i przeprowadza te wszystkie dochodzenia, które dla celów klasyfikacji okażą się konieczne.

§ 38. W odniesieniu do gruntów, położonych na obszarze województw, w których prowadzi się kataster gruntowy oraz w odniesieniu do gruntów, których klasyfikacja dokonana została w swoim czasie, bądź to w związku z przebudową ustroju rolnego, bądź też w związku z udzieleniem pożyczki przez instytucje kredytu długoterminowego, klasyfikator może, po dokonaniu czynności przewidzianych w § 37, przyjąć pomocniczo przy ustalaniu klas dane, zawarte w operatach katastralnych, bądź też w operatach sporządzonych przy przebudowie ustroju rolnego lub też przy udzieleniu pożyczki.

§ 39. (1) Klasyfikator i mierniczy dokonywają swych czynności w obecności sołtysa lub podsołtysa oraz dwóch przedstawicieli gromady wyznaczonych przez radę gromadzką lub zebra-

nie gromadzkie. W miejscowościach, które są gminami wiejskiemi, oraz w miastach klasyfikator i mierniczy dokonywają swych czynności w obecności dwóch przedstawicieli gminy, wyznaczonych przez zarząd gminy.

(2) Posiadacze gruntów mogą być obecni przy czynnościach klasyfikatora i mierniczego.

§ 40. (1) Posiadacze gruntów mogą w związku z czynnościami klasyfikatora zgłaszać mu bezpośrednio, ustnie i pisemnie swe uwagi, składać wyjaśnienia, stawiać wnioski oraz składać dowody. Ustne uwagi, wyjaśnienia i t. p. winny być zaznaczone w protokóle (§ 41) i przez składającego podpisane, a ofiarowane dowody winny być doń dołączone.

(2) Przeciwko ustaleniom klasyfikatora posiadacz gruntu może wnieść zastrzeżenie do powiatowej komisji klasyfikacyjnej, w ciągu dni 14, licząc od dnia następnego po spisaniu protokółu.

(3) Niezależnie od prawa wniesienia zastrzeżenia, posiadacz gruntów może zgłosić do protokółu, lub też w odrębnem piśmie wniesionem w terminie wyżej wspomnianym, życzenie złożenia ustnych wyjaśnień przed powiatową komisją klasyfikacyjną.

§ 41. (1) Z czynności klasyfikatora winien być sporządzony dla obszaru każdej miejscowości, lub jej części, operat klasyfikacyjny, który składa się z protokółu oraz planu klasyfikacyjnego.

(2) Protokół winien zawierać w szczególności charakterystykę gruntów, uzasadniającą zaliczenie ich do poszczególnych kategoryj i klas oraz przy gruntach meljorowanych, szczegółową wzmiankę, czy meljoracje są trwałe, racjonalnie przeprowadzone (ust. (3) § 29), czy wymagają stałych nakładów celem utrzymania ich w należytym stanie i czy nakłady te są czynione w dostatecznej mierze. Protokół winien być przez klasyfikatora odczytany osobom wymienionym w ust. (1) § 39 oraz obecnym przy tem posiadaczom gruntów, przyczem klasyfikator winien im wyjaśnić, do jakich kategoryj i klas projektuje się zaliczenie ich gruntów i na czem się to zaliczenie opiera, zaznajomić ich z planem klasyfikacyjnym, oraz pouczyć o przysługującem im prawie zgłoszenia zastrzeżeń (§ 40) przeciwko ustaleniom klasyfikatora. Protokół winien być podpisany przez klasyfikatora oraz osoby wymienione w ust. (1) § 39.

(3) Plan klasyfikacyjny stanowi plan sprawdzony lub nowosporządzony zgodnie z przepisami § 34 i 35, na którym winny być wyznaczone granice posiadłości gruntowych i granice poszczególnych kategoryj i klas gruntów. Plan klasyfikacyjny winien być podpisany przez klasyfikatora, mierniczego oraz osoby wymienione w ust. (1) § 39.

Czynności klasyfikacyjne.

§ 42. Przewodniczący powiatowej komisji klasyfikacyjnej poddaje operat klasyfikacyjny oraz wniesione zastrzeżenia (§ 40) pod obrady komisji.

§ 43. (1) Powiatowa komisja klasyfikacyjna bada otrzymany operat klasyfikacyjny i zastrzeżenia (ust. (2) § 40) oraz wszelkie inne dołączone materjały — a w razie uznania, że zebrany materjał wymaga uzupełnienia — zarządza przeprowadzenie dodatkowych dochodzeń, zjeżdża na grunt, przesłuchuje posiadaczy gruntów, świadków oraz osoby znające miejscowe stosunki, — wogóle przeprowadza wszelkie badania, które dla dokonania klasyfikacji okażą się konieczne. Posiadacze gruntów, którzy wyrazili życzenie złożenia ustnych wyjaśnień (ust. (3) § 40) winni być w każdym razie wezwani celem przesłuchania przez powiatową komisję klasyfikacyjną przed wydaniem przez nią orzeczenia o klasyfikacji gruntów (§ 45).

(2) Jeżeli konieczny jest zjazd na grunt komisja deleguje ze swego grona jednego lub więcej członków.

(3) Koszty wynagrodzenia świadków i biegłych badanych na wniosek posiadacza tak w postępowaniu klasyfikacyjnem, jak i odwoławczem, ponosi posiadacz. Przepisy ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 39, poz. 346) i wydanych na jej podstawie rozporządzeń mają w tym względzie odpowiednie zastosowanie.

§ 44. Posiadacze, którzy wyrazili życzenie złożenia ustnych wyjaśnień, winni być zawiadomieni o terminie rozpatrywania sprawy klasyfikacji należących do nich gruntów, przynajmniej na 7 dni przed posiedzeniem powiatowej komisji klasyfikacyjnej. Nieprzybycie ich na posiedzenie komisji nie wstrzymuje dokonania klasyfikacji.

§ 45. Po przeprowadzeniu czynności przewidzianych w paragrafach poprzednich, powiatowa komisja klasyfikacyjna dokonywa klasyfikacji gruntów każdej miejscowości lub jej części (ust. (1) § 41), która polega na zaliczeniu tych gruntów do właściwych kategoryj i klas oraz ustaleniu granic tych kategoryj i klas, poczem wydaje orzeczenie o klasyfikacji gruntów tej miejscowości lub jej części.

§ 46. (1) Orzeczenie o klasyfikacji gruntów składa się z orzeczenia pisemnego oraz z planu klasyfikacyjnego, zatwierdzonego przez powiatową komisję klasyfikacyjną.

(2) Orzeczenie pisemne zawiera:

1) nazwę komisji, która je wydała,

2) nazwę miejscowości, której ono dotyczy,

3) treść uchwały powiatowej komisji klasyfikacyjnej,

4) datę wydania orzeczenia,

5) pouczenie o środkach prawnych,

6) podpisy przewodniczącego oraz członków komisji, którzy brali udział w wydaniu orzeczenia.

§ 47. (1) Odpis orzeczenia o klasyfikacji gruntów (odpis orzeczenia pisemnego oraz odrys

lub szkic planu klasyfikacyjnego) przesyła przewodniczący powiatowej komisji klasyfikacyjnej zarządowi gminnemu lub miejskiemu.

(2) Otrzymany odpis orzeczenia o klasyfikacji gruntów zarząd gminy wiejskiej przesyła sołtysowi celem niezwłocznego ogłoszenia w sposób używany w danej miejscowości. W ogłoszeniu sołtys winien równocześnie wezwać wszystkich posiadaczy gruntów do zaznajomienia się z treścią orzeczenia, z zaznaczeniem, że termin zaznajomienia się upływa z dniem 14-tym licząc od dnia ogłoszenia i, że po upływie tego terminu rozpoczyna się bieg 30-dniowego terminu do wniesienia odwołania. W miejscowościach, będących gminami wiejskiemi i w miastach ogłasza o otrzymaniu orzeczenia, w tenże sam sposób, zarząd gminy.

§ 48. O zamierzonym zjeździe na grunt powiatowej komisji klasyfikacyjnej, delegowanych przez nią członków, klasyfikatora oraz mierniczego, zarząd gminny lub miejski winien być zawiadomiony co najmniej na 10 dni przed zjazdem. Zarząd gminy winien o tem bezzwłocznie zawiadomić sołtysa, który zkolei zawiadamia zainteresowanych posiadaczy. Zarząd gminy wiejskiej, składający się z jednej tylko miejscowości oraz zarząd miejski zawiadamiają zainteresowanych posiadaczy bezpośrednio.

Postępowanie odwoławcze.

§ 49. (1) Od orzeczenia o klasyfikacji gruntów posiadacz gruntów może wnieść odwołanie do wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej, w terminie dni 30, licząc od dnia następnego po upływie terminu, o którym mowa w ust. (2) § 47.

(2) Przewodniczący powiatowej komisji klasyfikacyjnej może wnieść od orzeczenia o klasyfikacji gruntów sprzeciw do wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej, w terminie dni 30, licząc od dnia następnego po dniu wydania orzeczenia. Odpis sprzeciwu przesyła się posiadaczom dotyczących gruntów, którzy w terminie dni 30, licząc od dnia następnego po dniu otrzymania odpisu, mogą wnieść odpowiedź do wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej.

§ 50. Odwołania oraz odpowiedzi na sprzeciwy składa się na piśmie, za pośrednictwem powiatowej komisji klasyfikacyjnej, która orzeczenie wydała.

§ 51. (1) Przed upływem terminu do wniesienia odwołania, powiatowa komisja klasyfikacyjna obowiązana jest udzielać posiadaczom gruntów ustnych informacyj o podstawach dokonanej klasyfikacji gruntów oraz zezwalać na wgląd do planu klasyfikacyjnego.

(2) Na pisemną prośbę posiadacza gruntu, powiatowa komisja klasyfikacyjna udziela mu na piśmie w terminie dni 7 od dnia wniesienia prośby, uzasadnienia dokonanej klasyfikacji.

(3) Wniesienie prośby o wydanie uzasadnienia klasyfikacji zawiesza bieg terminu odwoławczego do dnia, w którym uzasadnienie zostanie doręczone.

§ 52. Odwołanie winno zawierać:

1) imię, nazwisko i adres odwołującego się,

2) określenie gruntów, od klasyfikacji których wnosi się odwołanie,

3) konkretne zarzuty, wskazujące pod jakim względem odwołujący się uważa orzeczenie za nieprawidłowe,

4) uzasadnienie zarzutów i wskazanie środków dowodowych,

5) wskazanie pod jakim względem odwołujący się żąda zmiany orzeczenia,

6) podpis odwołującego się.

§ 53. Odwołujący się może w odwołaniu wyrazić życzenie złożenia ustnych wyjaśnień przed wojewódzką komisją klasyfikacyjną. W tym wypadku odwołujący się winien być zawiadomiony o terminie rozpoznania odwołania przynajmniej na 7 dni przed posiedzeniem wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej.

§ 54. (1) Odwołanie, wniesione po terminie, powiatowa komisja klasyfikacyjna pozostawia bez rozpatrzenia, zawiadamiając o tem postanowieniu odwołującego się.

(2) Przeciwko temu postanowieniu służy zażalenie do wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej jedynie w razie sporu co do tego, czy odwołanie wniesiono w terminie. Zażalenie wnosi się za pośrednictwem powiatowej komisji klasyfikacyjnej w terminie dni 14, licząc od dnia następnego po doręczeniu postanowienia.

(3) Jeżeli posiadacz gruntów wniesie odwołanie lub zażalenie po terminie i uzasadni w niem spóźnienie terminu, wojewódzka komisja klasyfikacyjna może w wypadkach zasługujących na uwzględnienie darować przekroczenie terminu, według swego uznania.

§ 55. Powiatowa komisja klasyfikacyjna bada konkretne zarzuty odwołania, ocenia przedstawione dowody, przeprowadza w razie potrzeby uzupełniające badania na gruncie, usuwa istotne wadliwości postępowania i — o ile nie ma zastosowania przepis § 56 — przesyła odwołanie ze swoim wnioskiem wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej, dołączając dotyczące akta klasyfikacyjne.

§ 56. (1) Powiatowa komisja klasyfikacyjna ma prawo rozstrzygać odwołania własną władzą, jeżeli przyjdzie do wniosku, że podlegają one całkowitemu lub częściowemu uwzględnieniu.

(2) W wypadku częściowego tylko uwzględnienia odwołania przez powiatową komisję klasyfikacyjną, odwołujący się może w ciągu 14 dni, licząc od dnia następnego po otrzymaniu zawiadomienia o orzeczeniu powiatowej komisji klasyfikacyjnej, zażądać pisemnie, przedstawienia odwołania wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej do rozstrzygnięcia.

§ 57. Wojewódzka komisja klasyfikacyjna korzysta przy rozpatrywaniu odwołań z tych samych praw, jakie służą powiatowej komisji klasyfikacyjnej.

§ 58. Jeżeli wojewódzka komisja klasyfikacyjna, rozpatrując odwołanie, stwierdzi wadliwość postępowania klasyfikacyjnego, zwraca odwołanie powiatowej komisji klasyfikacyjnej, celem usunięcia braków postępowania klasyfikacyjnego.

§ 59. Przy rozstrzyganiu odwołań i sprzeciwów (§ 49) wojewódzka komisja klasyfikacyjna nie jest związana ani orzeczeniem o klasyfikacji gruntów, ani wnioskiem powiatowej komisji klasyfikacyjnej i bądź odrzuca odwołanie lub sprzeciw, bądź też zmienia zaczepione orzeczenie. Jeżeli jednak wojewódzka komisja klasyfikacyjna przyjdzie do przekonania, że grunty odwołującego się zaliczone zostały do klas niższych, niżby należało na podstawie obowiązujących przepisów, uchyla orzeczenie w części, dotyczącej gruntów odwołującego się i zwraca sprawę powiatowej komisji klasyfikacyjnej celem ponownego przeprowadzenia klasyfikacji tych gruntów.

§ 60. Orzeczenie wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej, nieuwzględniające odwołania lub sprzeciwu częściowo, lub całkowicie, winno zawierać w odpowiedzi na konkretne zarzuty faktyczne i prawne motywy.

Zwolnienie od opłat stemplowych.

§ 61. Zwalnia się od opłat stemplowych:

1) wszelkie pisma wnoszone do komisyj klasyfikacyjnych, a pozostające w związku z postępowaniem klasyfikacyjnem i odwoławczem z wyjątkiem pism, o których mowa w ust. (2) § 51,

2) pisma, o których mowa w § 64.

Świadczenia osobiste.

§ 62. (1) Posiadacze gruntów obowiązani są do bezpłatnego dostarczenia na termin wyznaczony:

1) furmanek potrzebnych do przyjazdu i odjazdu członków komisji, klasyfikatora, mierniczego i innych pracowników oraz do objazdu przez nich terenu przy czynnościach przygotowawczych i klasyfikacyjnych,

2) lokalu do urzędowania oraz mieszkania dla osób, wymienionych w pkt. 1),

3) robotników oraz potrzebnych narzędzi (łopaty, tyczki i t. p.),

4) materjałów, potrzebnych przy przeprowadzaniu pomiarów i badaniu gruntów (kołki i t. p.) w ilości oznaczonej w zawiadomieniu.

(2) Jeżeli przedmiotem pomiarów lub badania gruntów jest obszar podatkowej jednostki zbiorowej, lub obszar obejmujący więcej posiadłości gruntowych, podział świadczeń, określonych w ust. (1), pomiędzy poszczególnych właścicieli lub posiadaczy gruntów ustala sołtys (przełożony gminy).

§ 63. (1) Jeżeli posiadacz gruntów nie uczyni zadość, w całości lub w części, obowiązkowi świadczeń osobistych, o których mowa w § 62, świadczenia te wykonane będą na koszt posiadacza przez inne osoby, wynajęte do tego celu bezpośrednio przez osoby, o których mowa w pkt. 1) ust. (1) § 62. Związane z tem wydatki pokrywają te osoby, bezzwłocznie po przedstawieniu im przez osoby wynajęte pokwitowań na należne za wykonane świadczenia sumy. Urząd skarbowy po otrzymaniu tych pokwitowań, wzywa posiadacza gruntu do zapłacenia wyłożonej sumy, wyznaczając mu w tym celu termin 14-dniowy.

(2) Sumy, o których mowa w ust. (1) podlegają przymusowemu ściągnięciu w trybie przewidzianym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnem władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 580) wraz z późniejszemi zmianami. Tytuł wykonawczy stanowi decyzja urzędu skarbowego, wydana na podstawie otrzymanych pokwitowań i odpowiadająca co do treści wymogom § 14 wspomnianego rozporządzenia.

§ 64. W wypadkach przewidzianych w ust. (1) § 63, posiadacz gruntu może wnieść odwołanie do izby skarbowej w ciągu dni 14, licząc od dnia następnego, po otrzymaniu wezwania, o którem mowa w ust. (1) § 63. Decyzja izby skarbowej jest ostateczna.

Przepisy końcowe.

§ 65. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(Str. 1).

Załączniki do rozp. Min. Skarbu z dnia 12 lipca 1935 r. (poz. 340).

Wzór Nr. 1.

Miejscowość ....

Gmina

Powiat

Województwo ....

Wykaz posiadłości gruntowych

położonych w miejscowości

..........dnia .... 1935 r.

(podpis przełożonego gminy)

(Str. 2).

Nr. porządkowy	Imię i nazwisko	Obszar posiadanych gruntów	UWAGI

Wzór Nr. 1a.

(Str. 1).

Miejscowość ....

Gmina ....

Powiat ....

Województwo ....

WYKAZ POSIADŁOŚCI GRUNTOWEJ.

Nazwisko i imię posiadacza ....

Miejsce zamieszkania ....

.... dnia .... 193.... r.

....
(podpis przełożonego gminy)

(Str. 2).

Nr. porządkowy	Położenie (nazwa pola, niwy, łanu)	Grunty orne			Łąki			Pastwiska			Grunty pod wodami			Grunty pod lasami			Nieużytki			Ogólna powierzchnia		
		ha	ar	m^2	ha	ar	m^2	ha	ar	m^2	ha	ar	m^2	ha	ar	m^2	ha	ar	m^2	ha	ar	m^2

Poz. 341. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 18 lipca 1935 r. w sprawie ostatecznej odprawy celnej przywozowej i odprawy warunkowej przywozowej towarów dostawianych do urzędów celnych położonych w okręgu Dyrekcji Ceł w Gdańsku.

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

z 18 lipca Nr. 162 Rok 1935

Poz. 195. Okólnik T. 27 Ministerstwa Skarbu z dnia 4 lipca 1935 r. L. D. IV. 19791/2/35 w sprawie wyjaśnienia do poz. 89 pkt. 1 taryfy celnej przywozowej.

Poz. 196. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 6 lipca 1935 r. w sprawie regulaminu losowań wygranych oraz losowań amortyzacyjnych 3% Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej.

z 19 lipca Nr. 163 Rok 1935

Poz. 197. Okólnik T. 29 Ministerstwa Skarbu z dn. 5 lipca 1935 r. L. D. IV. 20291/2/35 w sprawie clenia aparatów kinematograficznych do wyświetlań (poz. 1168 p. 3 taryfy celnej).

z 20 lipca Nr. 164 Rok 1935

z 22 lipca Nr. 165 Rok 1935

Poz. 198. Zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 25 czerwca 1935 r. w sprawie określenia norm gruntów rolnych w przypadkach, gdy funkcjonarjuszom administracji lasów państwowych zostają przydzielone do bezpłatnego użytkowania grunty klasy wyższej lub niższej od klasy III.

z 23 lipca Nr. 166 Rok 1935

Poz. 199. Obwieszczenie Ministerstwa Komunikacji Nr. L-IV/915/11/35 z dnia 6 czerwca 1935 r. w sprawie ponownego otwarcia do użytku publicznego lotniska w Łodzi.

z 24 lipca Nr. 167 Rok 1935

Poz. 200. Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 28 czerwca 1935 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej w sprawie ustalenia granic okręgu ochrony górniczej źródeł mineralnych dla zdrojowiska siarczanego „Wieniec“ w powiecie włocławskim, województwa warszawskiego.

z 25 lipca Nr. 168 Rok 1935

z 26 lipca Nr. 169 Rok 1935

Poz. 201. Obwieszczenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 22 czerwca 1935 r. w sprawie podania o nadanie umowie zbiorowej z dnia 14 maja 1935 r. mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich robót budowlanych w m. Poznaniu i miejscowościach w umowie wymienionych.

z 27 lipca Nr. 170 Rok 1935

Poz. 202. Uchwała Rady Ministrów z dnia 24 lipca 1935 r. w sprawie dodatkowego kredytu w budżecie Ministerstwa Komunikacji.

C.

Bibljografja.

I. WYDAWNICTWA ZALECONE.

„Skorowidz Ustawodawstwa Polskiego Część VI — Roman HAUSNER Dyrektor Gabinetu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych“.

Ukazała się Część VI pracy p. Romana HAUSNERA, Dyrektora Gabinetu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych p. t. „Skorowidz Ustawodawstwa Polskiego“ za czas od 1 stycznia 1933 r. do 1 stycznia 1935 r. ze specjalnym dodatkiem skorowidza ustawodawstwa śląskiego.

Poprzednie części tego wydawnictwa były zalecone w swoim czasie przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych do użytku władz rządowych i samorządowych.

Wydana obecnie Część VI stanowi dalszy ciąg wydanych poprzednio i podaje Dekrety, Ustawy, Uchwały Sejmu, Rozporządzenia, Obwieszczenia, Instrukcje, Regulaminy, Statuty, Okólniki, Pisma okólne i t. d., które ukazały się od 1 stycznia 1933 r. do 1 stycznia 1935 r.

Z uwagi na znaczną oszczędność pracy, jaką daje posiłkowanie się „Skorowidzem“ przy odszukiwaniu odnośnych przepisów obowiązującego prawa, jak również na jego wyczerpującą treść i przejrzysty układ Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zaleca powyższe wydawnictwo do użytku służbowego władz i urzędów wszystkich związków samorządu terytorjalnego, nie wyłączając nowoutworzonych gmin zbiorowych w województwach południowych i zachodnich.

Uwaga: Do nabycia u autora. Warszawa I, skrzynka pocztowa 611. (Cena egzemplarza 12 zł.).

„Rocznik Polityczny i Gospodarczy 1935“.

Polska Agencja Telegraficzna wydała „Rocznik Polityczny i Gospodarczy 1935“. Wydawnictwo to przedstawia w sposób zwięzły organizację administracji rządowej, samorządu terytorjalnego, instytucyj gospodarczych i społecznych.

Zobrazowane zostały w nim wszystkie dziedziny życia Państwa zaktualizowane po dzień 1.IV.1935 r. z konstytucją włącznie. Rocznik ten zaleca się do użytku władz administracji ogólnej i organów samorządu.

Rozsprzedażą Rocznika zajmuje się Komitet „Osiedle“ Warszawa ul. Marszałkowska 153. Cena egzemplarza 15 zł., które mogą być płatne przy zamówieniach za pośrednictwem wydziałów powiatowych w 3-ch ratach miesięcznych.

Drukarnia Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.